

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.3 ลักษณะของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.4 ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.5 การประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความหมายของความสามารถในการพูด
 - 2.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.3 องค์ประกอบของความสามารถในการพูด
 - 2.4 การทดสอบและประเมินผลความสามารถในการพูด
3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของความสามารถในการเขียน
 - 3.2 ความสำคัญของการเขียน
 - 3.3 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน
 - 3.4 การทดสอบและประเมินผลความสามารถในการเขียน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

1. กลวิธีการเรียนรู้ภาษา

1.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

นักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford, 1989 : 29) ได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ว่า “กลวิธีการเรียนรู้ภาษา คือ พฤติกรรมที่แสดงออกหรือวิธีการต่าง ๆ เช่น การหาคู่สนทนาที่เป็นเจ้าของภาษา หรือ การกระตุ้นตนเองให้จัดการแก้ไขปัญหาในการเรียนภาษา ที่ผู้เรียนใช้เพื่อช่วยขยายขอบข่ายในการเรียนรู้ กลวิธีช่วยให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ช่วยเก็บข้อมูล และนำมาใช้ได้อีกเมื่อต้องการ

แอนนา อุล ซาโมท และ ลิซา คัมเปอร์ (Anna Uhl Chamot and Lisa Kupper, 1989 : 13) ได้กล่าวถึงความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นเทคนิค วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อทำความเข้าใจความหมายของภาษาตลอดจน กักเก็บข้อมูลและจดจำข้อมูลใหม่ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคิดและกระทำเพื่อที่จะเรียนรู้ กลวิธีมีทั้งที่สามารถสังเกตได้และสังเกตไม่ได้ เช่นในการฟัง ผู้เรียนอาจจะใช้วิธีการทำบันทึกย่อเพื่อช่วยจำ

แอนิตา เวนเดนและโจน รูบิน ไมเคิล โอ้มัลเลย์และแอนนา อุล ซาโมท (Anita Wenden & Joan Rubin, 1978; Michael O'Malley & Anna Uhl Chamot, 1990 cited in Oxford 1996) กล่าวว่า “กลวิธีการเรียนรู้ภาษา คือเครื่องมือที่ช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความพร้อมนำตนเอง ซึ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร กลวิธีแต่ละกลวิธีไม่ได้เกิดขึ้นเดี่ยว ๆ แต่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน”

ริตา เอส วาย เบอร์รี่ (Rita S Y Berry cited in Peter Grundy, 1997: 21-22) กล่าวว่า “กลวิธีการเรียนรู้ภาษา คือเครื่องมือทั้งสังเกตได้ และสังเกตไม่ได้ที่ผู้เรียนใช้ช่วยเพิ่มพูน ความรู้ความสามารถในภาษาเป้าหมายที่ต้องการการเรียนรู้ กลวิธีช่วยรวบรวมข้อมูลขยายความจำ เกี่ยวเนื่องกับความสามารถในการเรียนรู้ การวางแผน การเลือกวิธีที่เหมาะสมเมื่อต้องเผชิญปัญหา”

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษา หมายถึงพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออก หรือเครื่องมือทั้งสังเกตได้และสังเกตไม่ได้ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อช่วยให้เรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น ช่วยเก็บข้อมูลจดจำข้อมูลใหม่ และนำมาใช้ได้อีกเมื่อต้องการและช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร

1.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่สำคัญ นั่นคือ เกิดความสามารถในการสื่อสาร (Language Learning strategies contribute to the main goal, communicative competence) ซึ่งรวมถึงการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ
2. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถกำหนดแนวทางในการเรียนได้ด้วยตัวเอง (Language Learning strategies allow learners to become more self – directed) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเพิ่มบทบาทให้กับผู้สอน (Language Learning strategies expand the role of teachers) ให้ผู้สอนมีหน้าที่หลายอย่าง เช่น เป็นผู้ช่วยให้คำแนะนำ แนะนำแนวทาง ประสานงาน อำนวยความสะดวก เสนอความคิด เป็นแหล่งข้อมูลเป็นที่ปรึกษาปัญหา ครูต้องช่วยแนะนำผู้เรียนให้รู้จักการฝึกฝนใช้กลวิธี
4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นเครื่องมือช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนภาษา (Language Learning strategies are problem – oriented) ผู้เรียนจะใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ ในการที่จะบรรลุถึงจุดประสงค์ เพื่อให้การเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แอนดรูว์ ดี โคเฮน (Andrew D. Cohen, 1981, : 211-214 อ้างถึงใน เกศสุดา รัชฎาวิชิตจุฑกุล, 2530 : 21) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาและพบว่าผู้เรียนภาษาบางคนสามารถเรียนภาษาได้ดีกว่าคนอื่น ๆ เพราะสามารถใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษามาพัฒนาการเรียนของตน และผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจได้ดีที่สุดว่าตนควรจะเรียนอย่างไร จึงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด เมื่ออยู่ในห้องเรียน หรือแม้แต่อยู่ในสถานการณ์นอกห้องเรียนจะเห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นกุญแจสำคัญ ที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือผู้เรียนเข้าใจและรู้จักใช้วิธีการเรียนภาษา ผู้เรียนจะรู้จักเก็บรักษาข้อมูลเนื้อหาสาระที่กำลังเรียนและนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ริตา เอส วาย เบอร์รี่ (Rita S Y Berry cited in Peter Grundy, 1997 : 21-22) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้และประเมินประสิทธิภาพในการใช้เพื่อปรับเปลี่ยนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญ เพราะช่วยเหลือผู้เรียนในการควบคุมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง (Self – Directed) ทำให้เกิดพัฒนาการทางภาษาและเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งผู้เรียนระดับเก่ง และอ่อน ช่วยเพิ่มขยายการแสดงออกถึงความสามารถทางภาษา

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาและใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่น และมีพัฒนาการทางภาษา

1.3 ลักษณะของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรมเฉพาะเจาะจงที่ผู้เรียนกระทำด้วยตนเอง (LLS are specific actions taken by the learner) พฤติกรรมเหล่านี้อาจจะแตกต่างกันไปในผู้เรียนแต่ละคน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เช่น ลักษณะนิสัยของผู้เรียน วิธีการเรียน แรงจูงใจ ความถนัด
2. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียน ไม่เฉพาะแต่ด้านความรู้ความคิดเท่านั้น (LLS involve many aspects of the learner, not just the cognitive) เช่น การจัดระบบและควบคุมกระบวนการเรียน การมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อหน้าที่ของผู้เรียนและการเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การรู้จักจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีต่อการเรียน
3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม (LLS support learning both directly and indirectly) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ผู้เรียนกระทำเพื่อให้เกิดความเข้าใจการเรียนรู้และเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาบางประเภทสามารถสังเกตได้ แต่บางประเภทก็เป็นสิ่งที่ผู้อื่นไม่สามารถจะสังเกตได้ (LLS are not always observable) โดยเฉพาะกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับทางสมองหรือความคิด ความจำ
5. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่มักจะเกิดจากการกระทำโดยตั้งใจของผู้เรียน (LLS are often conscious) เพื่อให้เกิดผลต่อการเรียน อย่างไรก็ตามหลังจากมีความชำนาญในการใช้กลวิธีก็จะเป็นโดยอัตโนมัติ

6. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาสามารถสอนได้ (LLS can be taught) ซึ่งอาจจะทำโดยการฝึกกลวิธีการเรียนรู้ภาษาให้กับผู้เรียน ให้เกิดความชำนาญในการที่จะเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสม การฝึกกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจะสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด เมื่อผู้เรียนรู้ว่ากลวิธีใดสำคัญอย่างไร เมื่อไรควรใช้ และใช้อย่างไร ประการสำคัญ คือ ผู้เรียนต้องรู้ว่าจะถ่ายโอนกลวิธีเหล่านั้น ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่อย่างไร

7. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ปรับเปลี่ยนได้ (LLS are flexible) ผู้เรียนสามารถจะเลือกใช้ควบคู่กันไป จัดลำดับ หรือรูปแบบของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ต้องการจะใช้ได้ตามความต้องการของแต่ละบุคคล

8. องค์ประกอบหลายอย่างมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (LLS are influenced by a variety of factors) เช่นการตระหนักถึงการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา ลักษณะของกิจกรรมทางภาษา อายุ เพศ ความคาดหวังของผู้สอน ลักษณะการเรียนรู้ บุคลิก แรงจูงใจ ทักษะคิดต่อการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและเชื้อชาติ

แอนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden, 1991 : 18) ได้กล่าวถึงลักษณะของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาบางอย่างสามารถสังเกตได้ เช่น การถามเพื่อคลายความสงสัยในสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาบางอย่างเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การสรุปอ้างอิงหรือการเปรียบเทียบ

2. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาบางอย่างเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนอาจใช้อย่างรู้ตัวเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาที่ตนเองเข้าใจอย่างชัดเจนและได้วิเคราะห์ไว้แล้ว และอาจใช้กลวิธีบางอย่างโดยไม่รู้ตัวในการแก้ปัญหา

3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษา เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ กลวิธีใดที่ไม่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนอาจจะทำการเปลี่ยนแปลงหรือไม่นำมาใช้เลย ส่วนกลวิธีใดที่เป็นกลวิธีที่ดีผู้เรียนอาจนำมาปรับเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้อีก

4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นวิธีการสำหรับการแก้ปัญหาที่เกิดจากการเรียน ที่ผู้เรียนสามารถปรับให้เหมาะสมกับปัญหาแต่ละประเภทและตามความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาบางประเภท สามารถสังเกตได้ บางประเภทสังเกตไม่ได้ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียนไม่เฉพาะแต่ด้านความรู้ความคิดเท่านั้น และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาสามารถสอนได้

1.4 ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

แอนนา อูล ชาโมท และลิซา คัปเพอร์ (Anna Uhl Chamot and Lisa Kupper, 1989 : 15 – 17) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และได้แบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ 3 ประเภท คือ

1. กลวิธีเมตาคอกนิทีป (Metacognitive strategies) เกี่ยวข้องกับความคิดในการจัดกระบวนการเรียนรู้ การวางแผนในการเรียน การควบคุมการเรียนและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วยกลวิธีย่อยดังต่อไปนี้คือ
 - 1.1 การวางแผน (Planning) คือการเลือกใช้กลวิธีให้เหมาะสมกับงานที่จะทำ
 - 1.2 การมุ่งความสนใจ (Directed attention) คือการใส่ใจกับงานโดยตรง
 - 1.3 การเลือกสนใจเฉพาะเรื่อง (Selective attention) คือการให้ความสนใจเฉพาะข้อมูลที่สำคัญ
 - 1.4 การจัดการการเรียนรู้ของตน (Self – management) คือการจัดสภาพการณ์ที่จะช่วยให้ตนเองประสบผลสำเร็จ
 - 1.5 การควบคุมการเรียนรู้ของตน (Self – monitoring) คือการตรวจสอบความถูกต้องในด้านความเข้าใจหรือการใช้ภาษาของตนเอง หลีกเลี่ยงสิ่งรบกวนต่าง ๆ
 - 1.6 การค้นพบปัญหา (Problem identification) คือการหาจุดสำคัญ วิธีการที่จะใช้แก้ปัญหาให้งานลุล่วงไปด้วยดี
 - 1.7 การประเมินตนเอง (Self - evaluation) คือการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของผลงานด้วยตนเอง
2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) เกี่ยวข้องกับการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียน ทั้งทางกายภาพและทางจิตใจ การประยุกต์ใช้กลวิธีเฉพาะในการเรียน มีกลวิธีย่อยคือ
 - 1.1 การกระทำซ้ำ ๆ (Repetition) เป็นการลอกเลียนแม่แบบทางภาษา รวมทั้งการฝึกปฏิบัติ เช่น พูดย่อคำศัพท์หรือวลีต่าง ๆ ซ้ำ ๆ เพื่อให้จดจำได้
 - 1.2 การใช้แหล่งข้อมูล (Resourcing) เป็นการเรียนรู้เนื้อหาจากแหล่งข้อมูลทางภาษา เช่น พจนานุกรม
 - 1.3 การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นการจัดเนื้อหาการเรียนไว้เป็นหมวดหมู่ ตามลำดับ หรือแยกประเภทเนื้อหาการเรียน
 - 1.4 การจดบันทึก (Note – taking) เป็นการบันทึกเฉพาะความสำคัญ รวมทั้งการทำเครื่องหมายช่วยจำ เช่น ชิดเส้นใต้ การทำดอกจัน หรือดาวกำกับไว้

2.5 การใช้เหตุผลเชิงนิรนัยและอุปนัย (Deduction/Induction) เป็นการใช้กฎและหลักการในการทำความเข้าใจ

2.6 การแทนที่ (Substitution) เป็นการเลือกวิธี รูปแบบที่ได้วางแผนและแก้ไขแล้วอย่างดี เพื่อนำไปใช้

2.7 การขยายความ (Elaboration) เป็นการเชื่อมโยงความรู้ใหม่ กับความรู้เดิมในความรู้ความทรงจำ

2.8 การสรุปความ (Summarization) เป็นการประมวลเนื้อหาสาระ โดยการคิดหรือเขียนสรุปข้อมูลทางภาษาที่เรียนไปแล้ว

2.9 การแปล (Translation) เป็นการแปลความคิดหรือข้อมูลต่าง ๆ จากภาษาหนึ่ง ไปสู่ภาษาหนึ่ง

2.10 การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการนำความรู้เดิมมาช่วยทำความเข้าใจความรู้ใหม่เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาใหม่

2.11 การอ้างอิง (Inferencing) เป็นการรู้จักคัดเลือกข้อมูลทางภาษาที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้เติมเต็มข้อมูลความรู้ในส่วนที่ขาดหายไป

3. กลวิธีด้านสังคมและจิตใจ (Social and affective strategies) เป็นการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อช่วยในการเรียนรู้ มีกลวิธีย่อยคือ

3.1 การถามคำถาม (Questioning) เป็นการถามเพื่อต้องการคำอธิบาย เพื่อขอให้พูดซ้ำ หรือเพื่อให้ยกตัวอย่างประกอบเพิ่มเติม

3.2 การร่วมมือ (Cooperation) เป็นการทำงานร่วมกัน เป็นคู่ เป็นกลุ่ม ช่วยกันแก้ปัญหาที่พบในการเรียน

3.3 การคุยกับตัวเอง (Self-talk) เป็นการลดความตื่นเต้นในการทำกิจกรรมทางภาษา

3.4 การเสริมแรง (Self-reinforcement) เป็นการชมเชยตนเองเมื่อทำกิจกรรมทางภาษาลุล่วงด้วยดี

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford, 1990 : 14-150) ได้นำเสนอประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางตรง (Direct strategies) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางอ้อม (Indirect strategies) ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาดังต่อไปนี้

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางตรง (Direct strategies) เป็นวิธีการที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ภาษาโดยตรง ซึ่งต้องใช้กระบวนการทางสมองด้านภาษาประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. กลวิธีในการจำ (Mnemonics/Memory strategies) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนภาษา โดยการรวบรวมข้อมูลหรือความรู้ต่าง ๆ ไว้ในสมอง และสามารถนำความรู้นั้นมาใช้ในการสื่อสารได้ในเวลาที่ต้องการประกอบด้วยกลวิธีย่อยที่สำคัญ 4 ประการดังนี้

1.1 การสร้างความเชื่อมโยงทางความคิด (Creating mental linkage) ได้แก่ การจัดกลุ่ม (Grouping) การเชื่อมโยงข้อมูลความรู้ใหม่กับความรู้เดิม (Associating) การนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ในบริบท (Placing new words into a context)

1.2 การใช้ภาพและเสียง (Applying images and sounds) ได้แก่ การใช้จินตนาการ (Using imagery) การใช้แผนผังแสดงความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ (Semantic mapping) การใช้คำสำคัญ (Using keywords) การใช้เสียงเพื่อช่วยจำ (Representing sounds in memory)

1.3 การทบทวนสิ่งที่เรียนอย่างมีแบบแผน (Reviewing well) ได้แก่ การทบทวนโครงสร้างทางภาษา และการทบทวนคำศัพท์

1.4 การใช้ท่าทาง (Employing action) ได้แก่ การใช้ท่าทางหรือความรู้สึก (Using physical response or sensation) การใช้เทคนิคทางกลไก (Using mechanical techniques) เช่น การใช้บัตรคำ หรือ การแยกกลุ่ม ให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างชัดเจนขึ้น

2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) เป็นวิธีการที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาและเป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดและกระทำด้วยตนเอง เพื่อการมีส่วนร่วมในการเรียนภาษา ประกอบด้วยกลวิธีย่อย 4 ประการดังนี้

2.1 การฝึกปฏิบัติ (Practicing) ได้แก่ การกระทำซ้ำ ๆ (Repeating) การฝึกตามระบบการออกเสียงและระบบการเขียน (Formally practicing with sounds and writing systems) การจดจำและใช้กฎเกณฑ์รูปแบบของภาษา (Recognizing and using formulas and patterns) การรวมคำและวลีต่าง ๆ ให้เป็นประโยค (Recombining) การฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ (Practicing naturalistically)

2.2 การรับและส่งสาร (Receiving and sending messages) ได้แก่ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Getting the idea quickly) การใช้แหล่งข้อมูลเพื่อการรับและส่งสาร (Using resources for receiving and sending messages)

2.3 การวิเคราะห์และใช้เหตุผล (Analyzing and reasoning) ได้แก่ การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย (Reasoning deductively) การวิเคราะห์คำหรือสำนวนของภาษา (Analyzing expressions) การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Analyzing contrastively) การแปล (Translating) การถ่ายโอนความรู้ในภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย (Transferring)

3. กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง (Compensation strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อเอาชนะข้อจำกัดทางภาษา สำหรับแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการเรียนและการใช้ภาษาซึ่งมีความสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะกับผู้เริ่มเรียนภาษา และผู้เรียนในระดับกลางประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การเดาโดยใช้ปัญญา (Guessing intelligently) ได้แก่ การเดาโดยใช้เครื่องชี้แนะทางด้านตัวภาษา (Using linguistic clues) การใช้เครื่องชี้แนะอื่น ๆ (Using other clues)

3.2 การเอาชนะข้อจำกัดในการพูดและการเขียน (Overcoming limitations in speaking and writing) ได้แก่ การเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่ (Switching to the mother tongue) แทนเมื่อติดขัดเรื่องคำศัพท์ การขอความช่วยเหลือ (Getting help) เมื่อเกิดความไม่แน่ใจ การใช้ท่าทางหรือการแสดงท่าไป้ (Using mime or gesture) การหลีกเลี่ยงการสื่อสารในบางส่วนหรือทั้งหมด (Avoiding communication partially or totally) การเลือกหัวข้อ (Selecting the topic) การปรับสารให้ง่ายและกระชับขึ้น (Adjusting or approximating the message) การสร้างคำใหม่ขึ้นมาใช้แทน (Coining words) การพูดแบบอ้อมหรือใช้คำเหมือน (Using a circumlocution or synonym)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางอ้อม (Indirect strategies) เป็นวิธีการที่ช่วยส่งเสริมและควบคุมกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้จัดการกับการเรียนภาษาของตนเมื่อพบปัญหา กลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางอ้อมนี้จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งเมื่อ ใช้ร่วมกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางตรงประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. กลวิธีเมตาคอกนิทีป (Metacognitive strategies) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมกระบวนการทางความคิด หรือสติปัญญาของตนเองได้ และประสานกระบวนการเรียนรู้ของตนเองประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1.1 การเอาใจใส่ต่อการเรียน (Centering your learning) ได้แก่ การมองการณ์ล่วงหน้าและการเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม (Overviewing and linking with already known material) การแสดงความตั้งใจ (Paying attention) การให้ความสนใจต่อการฟัง แล้วจึงพูดเมื่อพร้อม (Delaying speech production to focus on listening)

1.2 การจัดระเบียบและการวางแผนการเรียน (Arranging and planning your learning) ได้แก่ การแสวงหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา (Finding out about language learning) การจัดระเบียบจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ (Organizing) การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ในการเรียน (Setting goals and objectives) การระบุวัตถุประสงค์ของกิจกรรมทางภาษา (Identifying the purpose of a language task) การวางแผนสำหรับกิจกรรมทางภาษา (Planning for a language task)

การแสวงหาโอกาสในการฝึกฝน (Seeking practice opportunities) ฝึกฝนการใช้ภาษาตามธรรมชาติ (Practicing naturalistically)

1.3 การประเมินการเรียนรู้ของตนเอง (Evaluating your learning) ได้แก่ การกำกับดูแลตนเอง (Self-monitoring) ตรวจสอบตนเองโดยค้นหาข้อผิดพลาดในด้านความเข้าใจ การใช้ภาษา การประเมินความก้าวหน้าในการเรียนด้วยตนเอง (Self-evaluating)

2. กลวิธีด้านจิตใจ (Affective strategies) เป็นวิธีการที่เกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตใจที่ใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และแรงจูงใจทัศนคติในการเรียนภาษา ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการเรียนภาษาของผู้เรียน ประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การลดความกังวล (Lowering your anxiety) ได้แก่ การผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ หรือการทำสมาธิ (Using progressive relaxation, deep breathing, or meditation) การใช้ดนตรี (Using music) เพื่อช่วยลดความตึงเครียดหรือคลายความเครียด การหัวเราะ (Using laughter) การฟังเรื่องขำขัน ดูภาพยนตร์ตลก หรืออ่านหนังสือบันเทิง

2.2 การให้กำลังใจตนเอง (Encouraging yourself) ได้แก่ การกล่าวในทางบวก พูดชมเชยตนเองเพื่อเสริมแรงในการเรียน (Making positive statements) การเสี่ยงอย่างชาญฉลาด ในการพูดหรือเขียนไม่กลัวข้อผิดพลาด (Taking risks wisely) การให้รางวัลตนเองเมื่อสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง (Rewarding yourself)

2.3 การดูแลอารมณ์ตนเอง (Taking your emotional temperature) ได้แก่ การฟังสัญญาณจากร่างกายตนเอง (Listening to your body) ให้ความสนใจต่อความรู้สึกของตนเอง การใช้แบบตรวจสอบรายการ (Using a checklist) ตรวจสอบความรู้สึกทัศนคติ แรงจูงใจของตนเองต่อการเรียนภาษา การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา (Writing a language learning diary) เกี่ยวกับความรู้สึกอารมณ์ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการเรียนภาษาของตน การพูดคุยกับบุคคลอื่นเกี่ยวกับความรู้สึกของตนในการเรียนภาษา (Discussing your feelings with someone else)

3. กลวิธีด้านสังคม (Social strategies) เป็นวิธีการที่มีความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่นอย่างเหมาะสม ประกอบด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การถามคำถาม (Asking questions) ได้แก่ การถามเพื่อความกระจ่าง ขอคำอธิบายหรือคำยืนยัน (Asking for clarification or verification) การถามเพื่อการแก้ไขเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง (Asking for correction)

3.2 การร่วมมือกับผู้อื่น (Cooperating with others) หรือทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้แก่ การร่วมมือกับเพื่อน (Cooperating with peers) การร่วมมือกับผู้ชำนาญทางภาษาที่เรียน (Cooperating with proficient users of the new language)

3.3 ความเข้าใจและเห็นใจผู้อื่น (Empathizing with others) ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของผู้อื่น (Developing cultural understanding) และ การตระหนักรู้ในความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น (Becoming aware of others' thoughts and feelings)

แอนดรูว์ ดี โคเฮน (Andrew D. Cohen, 1997 : 1-2) ได้จัดแบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ 4 กลุ่มใหญ่ คือ

1. กลวิธีการเก็บกักข้อมูลไว้เพื่อนำมาใช้ (Retrieval strategies) เป็นการเรียกใช้คำ วลี โครงสร้างภาษาทั้งในและนอกชั้นเรียน และการเลือกใช้รูปแบบทางภาษาที่เหมาะสม เช่น การนึกถึงคำศัพท์ที่เก็บไว้ในความทรงจำหรือการคิดเชื่อมโยงคำ การหาคำในภาษาอื่น การย้อนนึกถึงสถานการณ์ที่เรียนผ่านมาแล้ว การใช้ความจำทางประสาทสัมผัส
2. กลวิธีการฝึกซ้อมเพื่อนำไปใช้ (Rehearsal strategies) เป็นการฝึกฝนให้สามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้ ตัวอย่างเช่น การฝึกตามรูปแบบ เช่น การเปลี่ยนประธานของประโยค เพื่อฝึกการผันคำกริยา
3. กลวิธีการซ่อนเร้นปกปิด (Cover strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อสร้างความประทับใจหรือเป็นกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องเพื่อจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นให้สามารถแสดงออกทางภาษาได้
4. กลวิธีการสื่อสาร (Communication strategies) เป็นการเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมาะสม รวมทั้งการสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษา หรือคำศัพท์จากบริบทหนึ่งไปสู่อีกบริบทหนึ่งได้ การหลีกเลี่ยงการสนทนาในบางหัวข้อ การลดทอนข้อความ การใช้รหัส

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาว่าประกอบด้วย กลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางตรง โดยมีกลวิธีย่อย ได้แก่ กลวิธีในการจำ กลวิธีด้านความรู้ความคิด กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางอ้อม โดยมีกลวิธีย่อย ได้แก่ กลวิธีเมตตาออกนิตินิบัติ กลวิธีด้านจิตใจ กลวิธีด้านสังคม

1.5 การประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

จากการศึกษาค้นคว้า ที่เกี่ยวกับการประเมินกลวิธีเรียนรู้ภาษา พบว่ามีผู้เชี่ยวชาญทางการเรียนการสอนภาษาได้เสนอแนะวิธีการไว้ดังนี้

แอนิตา เวนเดน และโจน รูบิน (Anita Wenden and Joan Rubin, 1987: 32-33) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินกลวิธีในการสื่อสารที่ให้ความสำคัญกระบวนการคิดของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนรายงานด้วยการพูด (Verbal report) ผู้เรียนจะพูดว่ากำลังทำอะไรในระหว่างการแก้ปัญหาในการสื่อสาร ซึ่งการรายงานด้วยการพูดสามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. การรายงานตนเอง (Self-report) เป็นการที่ให้ผู้เรียนบรรยายพฤติกรรมโดยทั่วไปที่ทำในระหว่างการใช้ภาษา ซึ่งอาจทำโดยการให้ผู้เรียนตอบคำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมในการใช้ภาษาหรืออาจให้ผู้เรียนกรอกแบบประเมินที่ประกอบด้วยข้อความที่บรรยายถึงพฤติกรรมโดยทั่วไปตัวอย่างเช่น ผู้สอนให้ผู้เรียนตอบแบบประเมินโดยให้ผู้เรียนระบุปริมาณของพฤติกรรมในการแก้ปัญหาในแต่ละข้อความ ดังตัวอย่างของข้อความที่ระบุปริมาณการใช้ต่อไปนี้

ระดับ 1	หมายถึง	ไม่เคยปฏิบัติ
ระดับ 2	หมายถึง	โดยทั่วไปไม่ค่อยปฏิบัติ
ระดับ 3	หมายถึง	ปฏิบัติเป็นบางครั้ง
ระดับ 4	หมายถึง	โดยทั่วไปปฏิบัติ
ระดับ 5	หมายถึง	ปฏิบัติอยู่เสมอ

2. การสังเกตด้วยตนเอง (Self-observation) เป็นการที่ให้ผู้เรียนพูดหรือเขียนบรรยายถึงพฤติกรรมที่ทำในระหว่างการพูด เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีในการสื่อสารของผู้เรียน ซึ่งอาจกระทำหลังจากที่ผู้พูดได้ใช้ภาษาทันที หรือหลังจากนั้น 20 นาที การประเมินด้วยวิธีนี้มีมักใช้กับกรณีที่ต้องการที่จะศึกษาพฤติกรรมที่เจาะจง

3. การแสดงกระบวนการคิดของตนเอง (Self-revelation) เป็นการพูดเพื่อรายงานพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งหรือพฤติกรรมโดยทั่วไปที่กระทำในการสื่อสาร เทคนิคการคิดดัง (Think aloud) ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ทราบกระบวนการคิดของผู้เรียนในขณะที่กำลังสื่อสาร ซึ่งการประเมินแบบนี้ผู้สอนมักให้ผู้พูดบรรยายความคิดในระหว่างการสื่อสารทีละคน หรืออาจกระทำหลังจากสิ้นสุดการสื่อสาร จึงสามารถกระทำได้นอกชั้นเรียนหรือในสถานที่ที่ผู้เรียนกำลังสื่อสาร อย่างไรก็ตามผู้สอนอาจตั้งคำถามเพิ่มเติมเมื่อรู้สึกว่าคุณสมบัติที่ผู้เรียนให้ไม่เพียงพอ

แอนดรูว์ ดี โคเฮน (Andrew D. Cohen, 1998 : 27 – 48) ได้กล่าวถึงวิธีการในการตรวจสอบกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม (Oral interviews and written questionnaires) อาจจะเป็นการถามเพื่อให้ตอบใช่หรือไม่ใช่หรือเพื่อบอกความถี่ในการปฏิบัติ เช่น ไม่เคย บางครั้ง บ่อย ๆ หรือ ถามเพื่อให้ผู้เรียนบอกพฤติกรรมการใช้กลวิธี

2. การสังเกต (Observation) ในการสังเกตอาจมีผู้สังเกตหลายคนสังเกตกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนทั้งชั้น แต่กลวิธีบางอย่างก็ไม่สามารถสังเกตได้ เช่น กลวิธีทางด้านจิตใจ
3. การรายงานด้วยวาจา (Verbal report) เป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูลให้ผู้ให้สัมภาษณ์รายงานด้วยปากเปล่าต่อผู้สัมภาษณ์ เกี่ยวกับกระบวนการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในขณะปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และในการใช้ความรู้ความคิด
4. การจดบันทึกประจำวันและการเขียนบันทึกประเภทสนทนา (Diaries and dialog journals) ให้ผู้เรียนได้เขียนในหัวข้อที่ต้องการ เช่นอธิบายว่าเมื่อไม่เข้าใจสิ่งที่ครูบอก ทำอย่างไร ให้ผู้เรียนบันทึกหลังการเรียนในวันนั้น
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล (Recollective studies) เป็นการบรรยายและตีความประสบการณ์ในการเรียนภาษาซึ่งใช้เวลาเป็นเดือนหรือปี ซึ่งอาจเป็นกลวิธีที่ใช้หรือปัญหาที่ผู้เรียนประสบ
6. การใช้คอมพิวเตอร์ (Computer tracking) นักวิจัยเริ่มใช้คอมพิวเตอร์ในการตรวจสอบการใช้กลวิธี แต่ยังมีข้อจำกัด ต้องศึกษาต่อไป

กาญจนา ปราบพาล (2530 : 293 – 304, 322 – 334) ได้เสนอวิธีการประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้หลายวิธี ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interviews)

1.1 การสัมภาษณ์แบบควบคุม ผู้สัมภาษณ์เตรียมขั้นตอนของการสัมภาษณ์และรายการคำถามตามลำดับไว้ล่วงหน้าให้ความเป็นปรนัยของคำตอบ เช่น การใช้การเลือกตอบแบบต่าง ๆ แสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย คำถามมักถามเกี่ยวกับเรื่องข้อมูลที่เป็นจริงต้องการคำตอบสั้น ๆ หรือต้องการได้ข้อมูลเฉพาะเรื่อง

1.2 การสัมภาษณ์แบบกึ่งควบคุม ผู้สัมภาษณ์เตรียมขั้นตอนของการสัมภาษณ์ และรายการคำถามตามลำดับไว้ล่วงหน้าแต่ผู้สัมภาษณ์สามารถถามคำถามเพิ่มเติมได้

1.3 การสัมภาษณ์แบบไม่ควบคุม ผู้สัมภาษณ์จะทำการสัมภาษณ์คล้ายการสนทนาในชีวิตจริง ลักษณะคำถามมีความยืดหยุ่น มักใช้ถามเรื่องส่วนตัวหรือการแสดงความเห็นและความรู้สึกที่ผู้ให้สัมภาษณ์ต้องการแสดงออกเอง ผู้สัมภาษณ์ไม่อาจควบคุมเวลาได้

2. การใช้แบบสอบถาม (Questionnaires)

แบบสอบถามมักใช้ในกรณีที่ผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลเป็นจำนวนมาก และทำการสัมภาษณ์โดยตรงไม่ได้ ข้อดีของเทคนิคนี้คือให้ค่าความเชื่อถือได้สูง ถ้าแบบสอบถามนั้นสร้างได้ดีและเป็นแบบปลายปิด

3. การสังเกตพฤติกรรม (Observation) มีหลายลักษณะ คือ

3.1 แบบใช้รหัส เทคนิคนี้ใช้สังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น ความตั้งใจเรียน ความสนใจ การร่วมกิจกรรมกลุ่ม และทักษะในการเรียนของผู้เรียนเป็นต้น

3.2 แบบบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ เป็นวิธีการสังเกตพฤติกรรมแบบบรรยายที่ผู้บันทึกไม่มีส่วนร่วม เป็นการบันทึกเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ผู้บันทึกต้องเลือกบันทึกเหตุการณ์ที่ช่วยให้เข้าใจบุคคลนั้น การบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนในช่วงเวลานานพอสมควร และเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องสามารถช่วยผู้สอนให้เข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียน

3.3 แบบบันทึกประจำวัน เป็นวิธีสังเกตพฤติกรรมแบบบรรยายที่ผู้สังเกตเป็นผู้บันทึกความรู้สึก หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยบันทึกรายละเอียดที่พบทั้งหมดแต่ละวัน แล้วจึงมาหาสิ่งที่น่าสนใจ และข้อสรุปจากการบันทึกภายหลัง

3.4 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สังเกตด้วย โดยผู้สังเกตใช้วิธีการหลาย ๆ อย่างตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูลก่อนสรุปผล

แอนนา อุล ชาโมท ลิซา คัปเพอร์ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด และริตา เอส วาย เบอร์รี่

(Anna Uhl Charnot and Lisa Kupper, 1989 : 13, Rebecca Oxford, 1989 : 29 and Rita S. Y. Berry, 1997 : 21-22) มีความเห็นพ้องต้องกันว่าพฤติกรรมการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมีทั้งพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ เช่น การพยักหน้า การยิ้ม การพูด และพฤติกรรมที่สังเกตได้ยาก เช่น การคิด วิธีการคิด หรือมีความรู้สึกอย่างไร การศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมที่ไม่ได้แสดงออกมาเป็นคำพูด จึงต้องใช้กลวิธีกระตุ้นให้ผู้เรียนบอก วิธีการที่นิยมวิธีหนึ่ง คือการใช้แบบสอบถามซึ่งเดวิด ฮอปกินส์ (David Hopkins, 1985 : 74) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของแบบสอบถามไว้ดังนี้

ข้อดีของการใช้แบบสอบถาม คือ การดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำได้ง่าย ไม่เสียเวลา ง่ายในการติดตามผล ให้ข้อมูลที่สามารถนำมาเปรียบเทียบได้ทั้งแบบเป็นกลุ่มและรายบุคคล ให้ข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ทักษะ พฤติกรรมการเรียนรู้ การเตรียมการเพื่อการศึกษาต่อไป ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลที่สามารถนำไปวิเคราะห์ในเชิงปริมาณได้

ข้อจำกัดของการใช้แบบสอบถาม คือ ต้องใช้เวลานานในการเตรียมคำถามที่ชัดเจนและให้ตรงประเด็นที่ต้องการ ประสิทธิภาพของข้อมูลที่ได้รับขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน และความเข้าใจในคำถามของผู้ตอบ ผู้ตอบอาจจะรู้สึกกลัวที่จะตอบคำถามตามความเป็นจริง หรือพยายามตอบตามที่คิดว่า เป็นคำตอบที่ถูกต้อง

การใช้แบบสอบถามยังเหมาะสมในกรณีที่ผู้วิจัยต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรจำนวนมาก และทำการสัมภาษณ์โดยตรงไม่ได้

แอนนา อูล ชาโมท และลิซา คัปเพอร์ (Anna Uhl Chamot and Lisa Kupper, 1989 : 13-24) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของการสัมภาษณ์โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามโดยสรุปได้ดังนี้

ข้อดีของการสัมภาษณ์ คือผู้ให้สัมภาษณ์สามารถที่จะบอกถึงลำดับของกลวิธีที่นำมาใช้เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ภาษาได้ เนื่องจากยังสามารถจดจำการใช้กลวิธีที่เกิดขึ้นซึ่งอยู่ในระบบความทรงจำระยะสั้นได้

ข้อจำกัดของการสัมภาษณ์ คือ ผู้ให้สัมภาษณ์อาจตอบคำถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของตนเองไม่ถูกต้อง และอาจหลงลืมที่จะกล่าวถึงกลวิธีบางอย่างที่ตนเองใช้เป็นประจำ โดยเฉพาะกลวิธีที่ใช้อย่างอัตโนมัติโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องความลำเอียงของผู้สัมภาษณ์ซึ่งทำให้คำตอบขาดความเชื่อถือได้ และการสัมภาษณ์ไม่เหมาะที่จะใช้กับคนจำนวนมาก (กาญจนา ปราบพาล, 2532 : 107-108)

นอกจากนี้ เดวิด นูแนน (David Nunan, 1992 : 229) ได้กล่าวถึงวิธีการประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษา โดยใช้การศึกษารายกรณี เป็นการศึกษากรณีตัวอย่าง หรือเหตุการณ์ในบริบทใดบริบทหนึ่ง การศึกษารายกรณีในการเรียนการสอนภาษา มักจะเป็นการศึกษาพฤติกรรมทางภาษาของผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือหลายคนในจำนวนที่จำกัดในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ในการศึกษารายกรณี ควรมีการกำหนดขอบเขตของการศึกษาและเป็นการศึกษากรณีตัวอย่างเพียงกรณีเดียว เช่น ศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล 1 คน นักเรียน 1 ห้องเรียน หรือโรงเรียน 1 โรงเรียน เรื่องที่ทำการศึกษา อาจได้แก่การศึกษารายบุคคล การเขียนหรือพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้เรียน

จากวิธีการประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษาดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ การรายงานตนเอง การสังเกตด้วยตนเอง การแสดงกระบวนการคิดของตนเอง การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม การรายงานด้วยวาจา การจดบันทึก การใช้คอมพิวเตอร์และการศึกษารายกรณีแต่ละวิธีมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันไป ผู้ประเมินจำเป็นต้องเลือกใช้เทคนิคให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการประเมินต้องตรวจสอบความเชื่อถือได้และความเที่ยงตรงของข้อมูล

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford, 1996 : 247-249) ได้ให้ข้อเตือนใจเกี่ยวกับการเลือกวิธีการประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

1. การประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษาแต่ละวิธีมีข้อดีและข้อจำกัด การนำไปใช้ควรพิจารณาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียนด้วย เช่น วิธีการสัมภาษณ์อาจไม่เหมาะสมกับบางวัฒนธรรมที่ไม่นิยมแสดงความรู้สึกด้วยการพูด การใช้แบบสอบถาม อาจมีความเป็นกลางและไม่มีอคติทางวัฒนธรรม แต่แบบสอบถามไม่สามารถให้ข้อมูลที่ละเอียด ส่วนการสังเกตพฤติกรรมเป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์ใช้ได้ในทุกวัฒนธรรม แต่ก็เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สังเกตได้เท่านั้น ไม่สามารถประเมินกลวิธีทางด้านจิตใจเช่น การวิเคราะห์หรือให้เหตุผลได้
2. ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ทำให้มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกันแต่ไม่เสมอไป เพศหญิงโดยส่วนใหญ่จะรายงานว่ามีการใช้กลวิธีมากกว่าเพศชายแม้ว่าจะมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและภาษาเป้าหมาย
3. ภาษาเป้าหมายและภาษาแม่ที่แตกต่างกัน อาจมีอิทธิพลสำคัญต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา

2. ความสามารถในการพูด

2.1 ความหมายของความสามารถในการพูด

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

รีเบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette, 1977: 120) กล่าวถึงความสามารถในการพูดว่ามีได้หมายถึงแต่เฉพาะการออกเสียงคำพูด การออกเสียงสูง-ต่ำ ในประโยคเท่านั้น หากรวมถึงการทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด ผู้พูดสามารถเลือกใช้คำศัพท์สำนวนภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ของเจ้าของภาษาด้วย

คริสติน่า บรลท์ พอลสตัน และ โฮวาร์ด อาร์ เซเลคแมน (Christina Bralt Paulstion and Howard R. Selekman, 1983) ได้สรุปความสามารถในการพูดว่าความสามารถในการพูดมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น ความสามารถในการพูดยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย เช่น กริยาท่าทาง

แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ และริชาร์ด ดับเบิลยู ชมิทท์ (Jack C. Richards & Richard W. Schmidt, 1983 : 61) ได้กล่าวถึงการพูดว่า การพูดจะต้องประกอบด้วยความสามารถในการสื่อสารซึ่งรวมทั้งความรู้ด้านไวยากรณ์ และหลักเกณฑ์ในการพูด ตัวอย่างเช่น รู้ว่าเมื่อไรเป็นเวลาที่เหมาะสมในการเริ่มสนทนาและเริ่ม

อย่างไรควรใช้หัวข้อใดในการสนทนาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ จะใช้คำกล่าวทักทายแบบใดในสถานการณ์นั้น ๆ

ดอนน์ เบิร์น (Donn Byrne, 1984 : 8) กล่าวถึงความสามารถในการพูดว่า หมายถึงความสามารถในการแสดงบทบาทของผู้พูดและผู้ฟังด้วย โดยผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการส่งรหัสข้อความด้วยภาษาที่เหมาะสมไปสู่ผู้ฟัง ในขณะที่ผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสข้อความที่เป็นคำพูด ผู้พูดจะมีการเน้นเสียงหนัก-เบา สูง-ต่ำ ไปพร้อมกับความหมายของคำพูด ตลอดจนสีหน้า ท่าทางการเคลื่อนไหวประกอบคำพูด

จากความหมายที่นักวิชาการกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดที่เลือกใช้ศัพท์ ไวยากรณ์ สำนวนภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์และผู้ฟัง ตลอดจนใช้กิริยาสีหน้าท่าทาง เคลื่อนไหวประกอบคำพูด

2.2 ความสำคัญของการพูด

จูดิธ เวลส์ ลินด์ฟอร์ด (Judith Wells Lindfords, 1988 : 21-27) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เกี่ยวกับโลกให้ดีขึ้น เช่น ในการสอน การอธิบายหรือการให้ความรู้ การแสดงความสงสัย การลงความเห็น การแก้ไขข้อข้องใจ การยืนยัน และการพูดยังเป็นเครื่องมือ ในการแสดงถึงความเป็นตัวตนของมนุษย์ เพราะการพูดคุยสนทนา จะเป็นการบ่งบอกว่า คน ๆ นั้นเป็นบุคคลเช่นไร โดยสังเกตจากทัศนคติ ความคิด และความหวังของผู้พูด

เจนิส ที กิบสัน และหลุยส์ ดี แชนด์เลอร์ (Janice T. Gibson and Louis D. Chandler, 1998 : 89) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูด สรุปได้ว่า การพูดเป็นสื่อขั้นพื้นฐานในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งถ้าปราศจากการพูดแล้ว การติดต่อเพื่อสื่อความรู้ความเข้าใจ และความคิดระหว่างมนุษย์ก็จะกระทำไม่ได้ด้วยความลำบากยิ่ง

ประสงค์ ราชณสุข (2530 อ้างถึงใน พรศรี ใจงาม, 2534 : 14) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูด สรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญต่อบุคคลมากเป็นทักษะที่มนุษย์เราจะต้องใช้อยู่เสมอและจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านมนุษยสัมพันธ์หรือด้านธุรกิจการงาน ผู้ที่พูดดี รู้จักเลือกใช้คำพูดให้ถูกกาลเทศะและบุคคล จะประสบความสำเร็จในการทำงาน ก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมโดยรวม

นิพนธ์ ศศิธร (2535 อ้างถึงใน อำไพ บุญสร้าง, 2539 : 14) กล่าวว่า “การพูดมีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อมนุษย์ เพราะการพูดเป็นเสมือนเครื่องมือของการติดต่อสื่อสาร เป็นบันไดขั้นแรกของการสมาคมและความสำเร็จในชีวิต”

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 167) กล่าวว่า “ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านการเขียนง่ายขึ้นด้วย”

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญ คือ เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสาร สร้างสัมพันธอันดีในสังคม และประกอบกิจการงานผู้ที่พูดได้ดีย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้การอ่านการเขียนง่ายขึ้นด้วย นอกจากนี้ การพูดยังเป็นเครื่องมือในการแสดงถึงลักษณะเฉพาะของผู้พูดแสดงทัศนคติ ความคิด และความหวังของผู้พูด

2.3 องค์ประกอบของความสามารถในการพูด

ไมเคิล คานเนล และเมอร์ริล สเวน (Michael Canale and Merrill Swain, 1980 cited in Kathleen S. Kitao, 1995 : 129) ได้แบ่งองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ คือ

1. ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical competence) ได้แก่ ความรู้ความสามารถในเรื่องคำศัพท์ กฎเกณฑ์ของคำ การออกเสียง การสะกด ฯลฯ มีสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์โดยการใช้กฎเกณฑ์ ความสามารถด้านนี้ ทำให้ผู้พูดเกิดความคล่องแคล่วในการพูด
2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมตามสถานการณ์ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ในการแสดงความไม่เห็นด้วย I can see your point, but ผู้พูดต้องสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม และใช้ภาษาแตกต่างตามประเภทของการพูด เช่น ได้วาที อภิปราย เป็นต้น
3. ความสามารถในการตีความ (Discourse competence) ได้แก่ สามารถใช้ความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เพื่อนำมาสื่อสารในการพูดหรือเขียนได้เหมาะสมตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์ รู้จักใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ของข้อความเช่น well / and / right / so / because / on the other hand/ as you know / infact ตลอดจนจำนวนที่ใช้แสดงความคิดเห็น แสดงความสัมพันธ์ของเวลา ระบุสาเหตุและแสดงความขัดแย้ง

4. ความสามารถทางกลวิธี (Strategic competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารให้บรรลุเป้าหมาย กลวิธีเหล่านี้มักจะประกอบด้วย การพูดซ้ำ การพูดใหม่ การล้มเลิก การเดา การย้ำ การเปลี่ยนน้ำเสียง การใช้ท่าทางประกอบ

แมรี ฟีนอคเชียโร และคริสโตเฟอร์ บรูมฟิต (Marry Finocchiaro and Christopher Brumfit, 1983 : 54) ได้เน้นถึงความสามารถในการพูดว่านอกจากผู้พูดจะต้องมีความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์และวัฒนธรรมทางภาษาแล้ว ยังต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ผู้พูดจะต้องทำทันทีในเวลาเดียวกัน ก็คือต้องคำนึงถึงความคิดที่ผู้พูดต้องการจะแสดงให้รู้ ไม่ว่าจะเป็นผู้เริ่มการสนทนาหรือตอบการสนทนา ผู้พูดต้องคอยเปลี่ยนตำแหน่งของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง เช่น ลิ้น ริมฝีปาก ขากรรไกร เพื่อทำให้เกิดเสียงที่ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของรูปประโยคที่จะพูด ตามลักษณะกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ ตัวภาษาและวัฒนธรรมของภาษา ปรับเปลี่ยนลีลาภาษา ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และผู้ฟังด้วย คำนึงถึงปฏิกริยาโต้ตอบของคู่สนทนา เพื่อปรับเปลี่ยนแนวคิดในการสื่อสารให้เหมาะสม

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris, 1990 : 84) ได้แบ่งองค์ประกอบของความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) ซึ่งรวมเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียง ระดับเสียงสูงต่ำในวลี และประโยค รวมทั้งจังหวะในการพูด
2. ไวยากรณ์ (Grammar) รู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และนำไปใช้ได้
3. คำศัพท์ (Vocabulary) เป็นองค์ประกอบของตัวภาษา ช่วยให้เกิดความคล่องแคล่วในการพูด
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency) พูดได้คล่องและมีความเร็วที่เหมาะสม
5. ความสามารถที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ (Comprehensibility) สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างมีปริมาณและคุณภาพ

สภาทดสอบร่วม (The Associated Examining Board Test cited in Cyril J. Weir, 1993 : 43) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดไว้ 6 องค์ประกอบดังนี้

1. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness)
2. การใช้คำศัพท์ตามเป้าหมายได้อย่างเพียงพอ (Adequacy of vocabulary for purpose)
3. ความถูกต้องทางไวยากรณ์ (Grammatical accuracy)
4. ความสามารถในการสื่อภาษา (Intelligibility)
5. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

6. ความตรงประเด็นและความพอเหมาะของเนื้อหา (Relevance and adequacy of content)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการพูด ได้แก่ ความสามารถทางไวยากรณ์ ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถในการตีความและความสามารถทางกลวิธี

2.4 การทดสอบและประเมินผลความสามารถในการพูด

2.4.1 การทดสอบความสามารถในการพูด

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถในการพูด สรุปได้ว่า การทดสอบความสามารถในการพูดแบ่งเป็นวิธีใหญ่ ๆ 2 วิธี คือ การทดสอบความสามารถในการพูดทางตรง และการทดสอบความสามารถในการพูดทางอ้อม มีรายละเอียดดังนี้ คือ

ก. การทดสอบความสามารถในการพูดทางตรง

ซีริล เจ เวียร์ (Cyril J. Weir, 1990 : 74 – 83, 1993 : 46-63) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดทางตรงไว้ดังนี้

1. การแต่งเรื่องโดยการพูด (Verbal essay) ผู้เข้ารับการทดสอบจะพูดกับเทป 3 นาที ตามหัวข้อที่กำหนด (ไม่มีการเตรียมล่วงหน้า)

ข้อดี คือ ผู้เข้ารับการทดสอบ พูดตามเวลาที่กำหนด อาจมีการตอบคำถามสั้น ๆ หรือพูดตามสถานการณ์ที่กำหนด

ข้อเสีย คือ การทดสอบลักษณะนี้ไม่เป็นธรรมชาติ และหากมีหัวข้อในการพูดหลากหลายจะยากในการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของผู้รับการทดสอบ นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ความรู้เดิม จินตนาการ หรือความคิดสร้างสรรค์ของผู้รับการทดสอบ ทำให้ขาดความเที่ยงในการประเมิน นอกจากนี้การพูดกับเทปอาจทำให้ผู้เข้ารับการทดสอบบางคนรู้สึกกดดัน

2. การนำเสนอเรื่องโดยการพูด (Oral presentation) ผู้เข้ารับการทดสอบจะพูดตามหัวข้อที่กำหนด อาจมีการเตรียมล่วงหน้ามาก่อน หรือใช้เวลาช่วงสั้น ๆ ก่อนการทดสอบในการเตรียมตัว การพูดแบบนี้แตกต่างจากแบบที่ 1 เพราะมีการเตรียม

ข้อดี คือ การทดสอบแบบนี้จะมีผลดีถ้าให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้มีโอกาสพูดเกี่ยวกับตนเองประมาณ 1 นาที เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อม และมีกิจกรรมเช่นให้ฟังหรืออ่านก่อนการพูดทำให้มีลักษณะสมจริง และง่ายต่อการประเมินผล

ข้อเสีย คือ ถ้าผู้เข้ารับการทดสอบมีความรู้ในหัวข้อดีหรือมีเวลาในการเตรียมตัวมากอาจใช้การท่องจำ หรือถ้ามีเวลาเตรียมน้อยเกินไปก็จะเป็นการทดสอบความรู้มากกว่าการทดสอบความสามารถทางภาษาและมืองค์ประกอบอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องเช่น ความสามารถในการอ่าน การตีความหัวข้อที่หลากหลายทำให้เกิดปัญหาในการประเมิน

3. การสัมภาษณ์แบบอิสระ (The free interview) การสัมภาษณ์ชนิดนี้ บทสนทนาที่นำมาพูดจะไม่คำนึงถึงโครงสร้างประโยค ผู้รับการทดสอบไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า

ข้อดี คือ การประเมินความสามารถในการพูดขึ้นอยู่กับผู้สัมภาษณ์และผู้รับการสัมภาษณ์เพราะเป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการเตรียมการมาก่อนจึงมีลักษณะ คล้ายการพูดคุยในชีวิตจริง นิยมใช้ในการทดสอบทักษะการพูด

ข้อเสีย คือ มีความหลากหลายแล้วแต่สถานการณ์เพราะหัวข้อในการสนทนา มีความแตกต่างกัน ทำให้การประเมินไม่มีความเที่ยง มีปัญหาในเรื่องการควบคุมเวลา ไม่เหมาะสม หากมีผู้เข้ารับการทดสอบจำนวนมาก

4. การสัมภาษณ์แบบมีการควบคุม (The controlled interview) กระบวนการในการพูดจะถูกควบคุมไปตามรูปแบบที่กำหนดผู้ทดสอบมีการเตรียมคำถามมาล่วงหน้า

ข้อดี คือ ผู้เข้ารับการทดสอบได้รับการถามคำถามเดียวกันทุกคน ง่ายต่อการประเมินผล มีความตรงเชิงเนื้อหา มากกว่าวิธีการอื่น ๆ (ยกเว้นการแสดงบทบาทสมมติ) และการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้น ถ้าผู้รับการสัมภาษณ์มีความรู้ในหัวข้อและมีความสามารถทางภาษา

ข้อเสีย คือ การสัมภาษณ์ไม่ครอบคลุมทุกสถานการณ์ที่การสื่อสารเกิดขึ้นในชีวิตจริงและถึงแม้ว่าจะมีการเตรียมคำถามล่วงหน้า ก็ไม่อาจประกันได้ว่า ผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนจะได้รับการถามคำถามในลักษณะเดียวกัน โดยผู้สัมภาษณ์คนเดียว

5. การถ่ายโอนข้อมูล : การบรรยายภาพชุด (Information transfer : description of a picture sequence) ผู้เข้ารับการทดสอบดูภาพชุด ซึ่งเรียงตามลำดับเหตุการณ์และเล่าเรื่องโดยใช้ past tense มีการให้เวลาผู้เข้ารับการทดสอบได้ดูภาพก่อนที่จะพูด

ข้อดี คือ เป็นการทดสอบที่ไม่ต้องใช้ความสามารถในการอ่านหรือฟังเข้ามาเกี่ยวข้องการใช้ภาพเป็นการหลีกเลี่ยงอคติทางวัฒนธรรมเป็นการให้โอกาสผู้เข้ารับการทดสอบได้พูด ได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ทางไวยากรณ์ เช่น การเล่าเรื่องโดยใช้ past tense

ข้อเสีย คือ ขาดความสมจริง เพราะในชีวิตประจำวันเราไม่ได้พูดเพียงการบรรยายภาพหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ยังขาดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา และอาจมีการตีความภาพที่แตกต่างกัน ทำให้การประเมินไม่เที่ยงตรง

6. การถ่ายโอนข้อมูล : การถามคำถามจากภาพเดียว (Information transfer : questions on a single picture) ผู้ทดสอบถามคำถามจากภาพ โดยให้เวลาผู้เข้ารับการทดสอบได้ดูภาพระยะหนึ่ง ลักษณะของภาพอาจแสดงความคิดและทัศนคติของผู้คนในภาพ

ข้อดี คือ ผู้เข้ารับการทดสอบได้ใช้ภาษาในการพูดตอบคำถาม

ข้อเสีย คือ ผู้เข้ารับการทดสอบเป็นฝ่ายตอบ ไม่มีโอกาสถาม ขาดการปฏิสัมพันธ์ที่แท้จริง

7. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (Interaction tasks)

7.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายระหว่างผู้เข้ารับการทดสอบ (Information gap student – student) ผู้เข้ารับการทดสอบเป็นคู่ สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันตามสถานการณ์ที่กำหนด

ข้อดี คือ ผู้เข้ารับการทดสอบได้ใช้ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อสาร มีอิสระในการเลือกคู่สนทนาที่ตนเองรู้จัก ทำให้อยากจะพูดคุยด้วย ได้ใช้ภาษาทั้งการถาม การให้ข้อมูล การขอร้อง คล้ายกับการสื่อสารในสถานการณ์จริง

ข้อเสีย คือ หากมีผู้เข้ารับการทดสอบคนหนึ่งมีอิทธิพลเหนืออีกคนในการสนทนาจะทำให้อีกคนหนึ่งมีโอกาสแสดงความสามารถในการพูดน้อย และทำให้เกิดปัญหาในการประเมินผล

7.2 การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้เข้ารับการทดสอบและผู้ทดสอบ (Information gap student – examiner) ผู้รับการทดสอบมีโอกาสถามและพูดตอบกับผู้ทดสอบ เพื่อหลีกเลี่ยงความไม่เท่าเทียมกันในปริมาณการพูดของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิสัมพันธ์กัน

ข้อดี คือ มีโอกาสในการพูดที่เท่าเทียมกัน ทำให้เปรียบเทียบความสามารถของผู้เข้ารับการทดสอบได้ง่าย

ข้อเสีย คือ การทดสอบกับครูหรือผู้ทดสอบที่ไม่ใช่เพื่อน ทำให้ผู้เข้ารับการทดสอบ รู้สึกกลัวและบางสถานการณ์ก็เป็นการแสดงความสามารถทางภาษาของผู้ทดสอบมากกว่าผู้เข้ารับการทดสอบ

8. การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) โดยผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาทสมมติ 1 บทบาทในการปฏิสัมพันธ์ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง การปฏิสัมพันธ์นั้นจะเกิดขึ้นระหว่างนักเรียน 2 คนหรือผู้ทดสอบเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในบทบาทที่สมมติด้วย

ข้อดี มีความตรงเชิงเนื้อหา และมีสถานการณ์ที่หลากหลาย เหมาะในการประเมินความสามารถในการพูด

ข้อเสีย คือ มีความสามารถในการแสดงเข้ามาเกี่ยวข้อง บางครั้งผู้เข้ารับการทดสอบไม่รู้ว่าควรทำอะไรในสถานการณ์นั้น และพูดตามที่คิดว่าควรจะพูดมากกว่าแสดงบทบาทนั้น ๆ และมีปัญหาในการให้คะแนน

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1990 : 61 – 67) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการทดสอบทักษะการพูดโดยตรงไว้ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) มีแบบทดสอบย่อยที่สามารถทดสอบความสามารถในการพูดออกเสียงในลักษณะดังนี้

1.1 การอ่านออกเสียง (Read aloud) สิ่งที่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านคำแนะนำ หรือจดหมายให้ผู้อื่นฟัง

1.2 การเล่าเรื่องซ้ำ (Re – telling stories) มีประโยชน์มากกว่าการอ่านออกเสียง คือ นักเรียนจะได้อ่านในใจจากเรื่องที่ครูเตรียมประมาณ 2 – 3 นาที แล้วนำมาเล่าให้ผู้อื่นฟัง จุดประสงค์ของการทดสอบนี้จะให้คะแนนผู้ทดสอบในส่วนที่เป็นการออกเสียงเท่านั้น จะไม่คำนึงว่าผู้ทดสอบจะ เล่าเรื่องถูกหรือไม่

2. การใช้ภาพ (Using pictures) ภาพมีประโยชน์มากสำหรับการทดสอบทักษะพูด สิ่งแรกที่ครูควรคำนึงถึงคือ การเลือกภาพ เพราะภาพจะมีผลต่อการใช้ภาษาของผู้ทดสอบ ขั้นตอนต่อมาให้ผู้ทดสอบได้ดูภาพประมาณ 2 – 3 นาที ก่อนพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพสิ่งที่ครูควรคำนึง คือ การใช้ภาพเป็นการทดสอบย่อยที่ดีที่สุดสำหรับการประเมินผลในส่วนหนึ่งของบทเรียนได้แก่ บรรยายรูปภาพง่าย ๆ เช่น รูปถ่ายหรือโปสเตอร์โดยอธิบายว่าคนในภาพกำลังทำอะไร สิ่งของในภาพอยู่ที่ใด เกิดอะไรขึ้นในภาพ หรือบอกความแตกต่างของภาพ 2 ภาพ พูดลำดับภาพตามเหตุการณ์ ใช้ภาพการ์ตูนหรือใช้แผนที่พูดบอกทิศทาง

3. การสัมภาษณ์ปากเปล่า (Oral interview) ซึ่งเป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่ดีมาก เพราะในชีวิตจริงเราต้องใช้ทักษะการฟังและทักษะการพูดในการสื่อสาร การทดสอบเริ่มจาก ถาม ข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบทำไม่ชอบทำ

เพนนี่ เออร์ (Peny Ur, 1996 : 125 – 128) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบความสามารถในการพูดโดยตรงดังนี้

1. การบรรยายภาพ (Describing pictures) ในการทดสอบผู้เข้ารับการทดสอบแต่ละกลุ่มจะมีภาพ 1 ใบ ที่ทุกคนในกลุ่มสามารถมองเห็น ให้ทุกคนพูดประโยคจากภาพให้มากที่สุดที่จะมากได้ ภายใน 2 นาที

2. การบอกความแตกต่างของภาพ (Pictures differences) ในการทดสอบจะมีผู้เข้ารับการทดสอบเป็นคู่ ทั้งคู่จะต้องพยายามหาความแตกต่างของภาพที่ตนถืออยู่กับคู่สนทนา โดยขณะที่พูดจะไม่ดูภาพของอีกฝ่าย

3. การหาสิ่งที่เหมือนกัน (Things in common) ในการทดสอบผู้เข้ารับการทดสอบจะพูดกับคู่สนทนาที่ตนเองไม่รู้จักแล้วพยายามพูดซักถามในสิ่งที่ตนเองไม่รู้เกี่ยวกับตัวผู้สนทนาเพื่อหาลักษณะของผู้สนทนาที่คล้ายกับตนเอง

4. รายการช้อปปิ้ง (Shopping list) ในการทดสอบผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องเลือกสินค้า 3 สิ่งที่ต้องการจะซื้อ โดยคู่สนทนาจะเป็นฝ่ายขายซึ่งผู้ทดสอบจะเตรียมรายการสินค้าไว้ให้ คู่สนทนาจะขายสินค้าให้ก็ต่อเมื่อผู้เข้ารับการทดสอบสามารถพูดแสดงให้เห็นถึงความต้องการที่จะซื้อ ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือกพูดกับบุคคลที่จะได้รับบทบาทสมมติเป็นผู้ขายได้

5. การแก้ปัญหา (Solving problem) ในการทดสอบ ผู้เข้ารับการทดสอบจะได้รับการบอกเกี่ยวกับสถานการณ์ที่มีปัญหา ให้พูดกับคู่สนทนาเพื่อหาทางแก้ปัญหานั้น

อัญญา วงศ์โสธร (2543 : 146-148) ได้กล่าวถึง วิธีการทดสอบการพูดโดยตรงที่มีการใช้สื่อโสตทัศน์ หรือเทปบันทึกเสียงและวีดิทัศน์ประกอบเพื่อให้สถานการณ์สมจริง เช่นการให้กล่าวรายงานหน้าชั้น การสอบสัมภาษณ์ การกำหนดบทบาทสมมติ การสอบพูดมีลักษณะ ดังนี้

1. การพูดเพียงคนเดียว เช่น กล่าวรายงาน อธิบาย เล่าเรื่อง ให้คำแนะนำ แสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ และการวัดตามหน้าที่ภาษาที่กำหนด

ตัวอย่าง ให้ผู้พูดกล่าวแสดงความเห็นในเรื่องต่อไปนี้ในเวลา 3 นาที ต่อเรื่อง

IMF BOI Fair UFO

2. การพูดระหว่างบุคคล เช่น การสัมภาษณ์หรือการสนทนามีการกำหนดบทบาท เช่นในตัวอย่างต่อไปนี้

Cue Card A: You are a customer at a garment shop. You bought a shirt from the shop which you later found that some of the buttons were missing. You return to the shop and complain to the salesperson demanding a new shirt.

Cue Card B: You are a salesperson at the garment shop. You have to please your customer and try to calm him down. You have to find a replacement shirt for your customer.

3. การพูดเป็นกลุ่ม เช่น การอภิปราย หรือโต้วาที มีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการให้คะแนนทีละคน ในการพูดเป็นกลุ่มนี้มีตัวแปรที่เป็นการพูดของผู้อื่นมีอิทธิพลต่อการพูดของผู้ที่ร่วมพูดด้วย เกณฑ์การให้คะแนนต้องรวมเอาความสามารถด้านประสบการณ์ ด้านความรู้มาประกอบกับทักษะทางการใช้ภาษา

4. การใช้วีดิทัศน์ ในการทดสอบทักษะการพูด วีดิทัศน์ที่ใช้ต้องมีบริบทที่ชัดเจน ผู้เข้าสอบต้องเดาสถานการณ์ได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เกิดอะไรขึ้น บุคคลที่เห็นเป็นใครมีความสัมพันธ์กันเช่นใด การใช้วีดิทัศน์อาจใช้ได้แบบมีแต่ภาพและแบบมีทั้งภาพและเสียง เพื่อเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ บรรยาย อธิบาย สรุปรูปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คาดเดาเกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอ คาดเดาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นต่อไป แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นหรือเสนอแนวทางยุติความขัดแย้ง สร้างจินตนาการ

ข. การทดสอบความสามารถในการพูดทางอ้อม

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris, 1990: 86-88) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถในการพูดทางอ้อมไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนพูดตามประโยคที่ได้ยิน โดยแต่ละประโยคจะประกอบไปด้วยคำที่ต้องการวัดการออกเสียง 2 คำ
2. ให้นักเรียนอ่านประโยค หรือข้อความสั้น ๆ โดยครั้งแรกให้เวลาอ่านข้อความดังกล่าว 2-3 นาที แล้วจึงอ่านออกเสียงในระดับความเร็วปกติเพื่อทดสอบการเน้นเสียงหนักเบา การหยุดเว้นช่วงจังหวะ เป็นต้น
3. ให้เปลี่ยนประโยคที่ได้ยินเป็นรูปแบบประโยคที่ตรงกันข้าม เช่น เมื่อนักเรียนได้ยินประโยคบอกเล่าให้เปลี่ยนเป็นประโยคปฏิเสธ เปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม หรือเปลี่ยนประโยคในรูปปัจจุบันกาลเป็นอดีตกาล เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2543 : 146-148) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถในการพูดทางอ้อม คือ แบบทดสอบให้เลือกตอบ (Selection type item) โดยแบ่งหัวข้อย่อยดังนี้

1. ข้อทดสอบแบบมีตัวเลือกหลายตัว (Multiple – choice) ข้อทดสอบแบบนี้ที่ใช้แพร่หลายที่สุด เพราะสะดวกในการตรวจ และคะแนนที่ให้เป็นปรนัย

1.1 ตัวกระตุ้นแบบปิดและตัวกระตุ้นแบบเปิด

ตัวกระตุ้นแบบปิด (Closed Stem)

ชนิดของข้อความ (Statement)

ตัวอย่าง

Tom's father gave **him** the puppy his Uncle Jim had kept for his birthday.

"him" refers to

A. Tom B. father C. the puppy D. Uncle Jim

ทดสอบไวยากรณ์และความเข้าใจ-ตัวกระตุ้นเดี่ยว

ตัวกระตุ้นแบบเปิด (open stem)

ชนิดเติมคำ/ความ (completion)

ตัวอย่าง

I've know Jim.....

A. while I was studying at UCLA B. when I went to Denmark

C. since my childhood D. until I become bored

1.2 ตัวกระตุ้นจากการฟัง แบบมีตัวเลือกโดยใช้ตัวป้อน (Input) เป็นบทสนทนา

ที่ได้ยินจากเทป

ตัวอย่าง Listen to the following dialogue and complete the blank in your own words/using the given choices.

1. Answering questions

ในเทป When are you going to Lampang ?

ในแบบทดสอบ A. to visit my aunt

B. by plane

C. next Monday

D. yes, I am.

2. Choosing the best utterance

ในเทป Jack :

A. Honey, it's me.

Wife : Oh, it's you Jack.

B. Good afternoon. This is Jack

Speaking.

C. May I know who's speaking Please.

Jack :

A. Do you like fishing?

Wife : What ? Fishing ? No, not really.

B. Can I go hunting?

C. Would you like to go fishing?

2. ข้อทดสอบแบบเลือกตอบชนิดจับคู่ (Matching) ตัวกระตุ้นพหุคูณ การจับคู่ตัวกระตุ้นเข้ากับคำตอบที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน จำนวนคำตอบอาจมีมากกว่าตัวกระตุ้น โดยที่เป็นคำตอบที่ไม่สอดคล้อง หรือสัมพันธ์กับตัวกระตุ้นที่ให้ การจัดทำข้อสอบแบบจับคู่จะจัดหมวดเป็นระดมภ์ (column) ที่แยกกัน หรืออาจให้รายการคำตอบไว้ก่อนหรือหลังข้อความที่มีช่องว่างให้เติม เช่น ข้อสอบโคลซแบบจับคู่ (matching cloze)

I ทดสอบการต่อสำนวนพูดให้สมบูรณ์

ตัวอย่าง

1. I'm sorry but it isn't good enough.	A. I can't thank you enough?
2. I really do appreciate what you've done	B. Is this the way to the town centre?
3. I'm not sure if I like it or not.	C. It should have been ready
4. It really was fantastic.	yesterday?
5. Excuse me please.	D. What do you think?
	E. Enjoyed every minute of it.

เฉลย 1. (C) 2. (A) 3. (D) 4. (E) 5. (B)

II ทดสอบการฟัง – พูด

Instructions In the section, you must write down your answers by choosing from the choices a, b, c, d, e, etc. You are visiting Singapore for 2 weeks, partly for pleasure, partly on business. You arrive at the airport in the evening. You take a taxi to the Hilton Hotel. Just write a, b, c, d, etc. that represents your choice in each box.

Taxi driver :	Answers
Taxi driver : "Where to?" You : "The Hilton Hotel, please."	A. Singapore is a lovely city
Taxi driver : "Have you any other luggage?" You : "No, that's all."	B. Thailand actually.
Taxi driver : "Have you just flown in this evening?" You : "....."	C. Thailand of course.
Taxi driver : "Where have you just come from?" You : "....."	D. I'm staying 3 years.
Taxi driver : "Thai people are very friendly, aren't they?" You aren't staying here long, are you?" You : "....."	E. Just for a few days.
Taxi driver : "Is this the first time you've been here?" You : "....."	F. Yes, I did.
Taxi driver : "Well, I hope you enjoy your visit to Singapore." You : "....." เฉลย f, b, e, h, j	G. No, I'm going back.
	H. That 's right
	I. Thank you, and good
	J. Thanks.
	K. I know they are.
	L. I'm afraid not very long.

(มาจาก ตำรา หริภูมิประณ พ.ศ. 2527 เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการเรื่อง "ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ และแนวโน้มในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการสร้างคลังข้อสอบ" อนุญาตให้เผยแพร่ได้)

3. การทำความเข้าใจบทสนทนา (Understanding dialogues, (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538 : 189) การรับโทรศัพท์ : ผู้เข้าสอบฟังบทความสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างเลขานุการกับลูกค้าของผู้จัดการที่โทรศัพท์สั่งซื้อความไว้ให้ผู้เข้าสอบสมมติว่าตนเองเป็นเลขานุการ และทำการบันทึกข้อความไว้

<p>Attention.....(Mr. Peters).....</p> <p>While you were out</p> <p>Mr/Mrs/Ms....(Ms.Jones).....</p> <p>Of.....Sunny Co.....</p> <p>Tel No.....(561-9876).....</p> <p>Message : Confirm meeting tomorrow</p> <p>7:30 AM for business breakfast at</p> <p>Veens's)</p>

2.4.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินความสามารถ ในการพูดสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเมินเป็นระดับความสามารถในการพูด และประเมินเป็นระดับคะแนน ดังนี้

ก. การประเมินความสามารถในการพูด เป็นระดับความสามารถในการพูด

เบรนตัน โจเซฟ แครร์รอล (Brendan Joseph Carroll, 1980 : 135) ได้แบ่ง เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ออกเป็น 9 ระดับ แต่ละระดับได้กำหนดลักษณะความสามารถในการพูดไว้ ดังนี้

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถใช้ภาษา หรือ พูดได้เลย

ระดับที่ 2 ผู้พูดสามารถพูดเพียงคำ หรือสองคำเท่านั้น

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้ภาษาค่อนข้างจะจำกัดมาก พูดได้แบบตะกุกตะกักและเข้าใจเฉพาะบทสนทนาในระดับปกติบางส่วนเท่านั้น ไม่สามารถที่จะสนทนาต่อเนื่องได้ถูกต้อง สามารถจับใจความสำคัญ แต่จับรายละเอียดของข้อความไม่ได้เลย

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถโต้ตอบการสนทนาได้ แต่เป็นผู้สนทนาที่ค่อนข้างเงียบ ไม่สามารถนำการสนทนา พูดเสนอแนะ หรืออภิปรายได้ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง ในการสนทนาแต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน และมีสำเนียงของภาษาแม่ปนอยู่

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถพูดสื่อใจความสำคัญในการสนทนาได้ แต่ยังขาดลีลาของภาษา มีการใช้ไวยากรณ์ผิด ต้องถามและถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน

ระดับที่ 6 ผู้พูดสามารถพูดในหัวข้อที่ต้องการได้ สามารถติดตามและเปลี่ยนเรื่องพูดได้ มีการติดขัดบ้าง มีข้อผิดและใช้ภาษาไม่เหมาะสมบ้าง แต่ไม่ทำให้การแสดงความคิดเห็นเปลี่ยนไป มีความสามารถในการเริ่มเรื่องสนทนา และมีอิสระในการอภิปราย

ระดับที่ 7 ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง สามารถติดตามการสนทนาได้เมื่อมีการเปลี่ยนน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกักซ้ำคำบ้าง แต่ก็โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาหรือดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น มีอารมณ์ขันและโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับที่ 9 ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่าง ๆ ทั้งยังมีความสามารถในการนำการสนทนา สามารถขยายความและพูดได้ใจความสำคัญ

เทอร์รี่ มาร์แชล (Terry Marshall, 1989 : 41-47) เสนอแนะให้ประเมินความสามารถในการพูดเป็นระดับความสามารถ 6 ระดับ และแต่ละระดับได้กำหนดความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

1. ระดับเริ่มต้น แบ่งย่อยเป็น 3 ระดับ คือ

1.1 ระดับเริ่มต้น – ขั้นต้น (Novice – Low) หมายถึงผู้พูดสามารถพูดคำเดี่ยว ๆ ที่ใช้ทั่วไปในภาษาอังกฤษได้

1.2 ระดับเริ่มต้น – ขั้นกลาง (Novice – Mid) หมายถึงผู้พูดสามารถพูดแสดงความต้องการโดยใช้ภาษาสุภาพ ใช้คำ และสำนวนที่จำได้ สามารถพูดสั้น ๆ ได้ หากให้เวลาในการคิดก่อนพูดแต่ยังมีข้อผิดพลาดในการออกเสียงอยู่บ้าง

1.3 ระดับเริ่มต้น – ขั้นสูง (Novice – High) หมายถึงผู้พูดสามารถสร้างคำถามและประโยคจากการจดจำ เข้าใจบทสนทนาและคำสั่งง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถพูดประโยคสั้น ๆ ตรงไปตรงมาได้ แต่สามารถพูดได้ยาวหากมีเวลาคิดก่อน มีการออกเสียงและใช้คำผิดพลาดบ้าง มักจะขอร้องให้ผู้พูดกล่าวซ้ำหรือพูดช้าลง มีความเข้าใจในอวัจนภาษาของชนชาติที่เป็นเจ้าของภาษา

2. ระดับกลาง แบ่งย่อยเป็น 3 ระดับ คือ

2.1 ระดับกลาง – ขั้นต่ำ (Intermediate – Low) หมายถึงผู้พูดสามารถพูดในหัวข้อที่คุ้นเคย ถามและตอบคำถามง่าย ๆ ได้ ริเริ่มและโต้ตอบประโยคง่าย ๆ ในการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สามารถจับใจความสำคัญในการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ มีการพูดผิดบ้างแต่จากการพูดซ้ำก็สามารถทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ และสามารถเข้าใจเจ้าของภาษาพูดหากกล่าวซ้ำ หรือพูดซ้ำลง

2.2 ระดับกลาง – ขั้นกลาง (Intermediate –Mid) หมายถึงผู้พูดสามารถสนทนาในหัวข้อความต้องการพื้นฐานหรืออภิปรายเรื่องประวัติบุคคล กิจกรรมยามว่าง เริ่มที่จะใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง เช่น subject verb and noun – adjective agreement

2.3 ระดับกลาง – ขั้นสูง (Intermediate – High) มีส่วนร่วมในการสนทนาเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานมารยาททางสังคมและหัวข้ออื่น ๆ สามารถจับใจความการสนทนาในหัวข้อที่คุ้นเคย มีความสามารถในการพูดสั้น ๆ บางครั้งก็มีความต่อเนื่องสามารถใช้คำถาม

3. ระดับก้าวหน้า แบ่งย่อยเป็น 2 ระดับ คือ

3.1 ระดับก้าวหน้า (Advanced) หมายถึง ผู้พูดมีส่วนร่วมในการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องงาน สามารถพูดถึงเหตุการณ์ในอดีตและอนาคต เข้าใจบทสนทนาของเจ้าของภาษา รู้ศัพท์ศัพท์ที่จะสนทนา การออกเสียงชัดเจน

3.2 ระดับก้าวหน้าขั้น (Advanced plus) หมายถึง ผู้พูดสามารถสนทนาในเรื่องงานและหัวข้อที่สนใจแสดงข้อเท็จจริง ให้คำแนะนำ อธิบาย รายงานและสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน อดีตและในอนาคต พูดได้อย่างคล่องแคล่ว บางครั้งมีการหยุดคิดคำบ้าง ใช้ไวยากรณ์ผิดพลาดเล็กน้อยในการเกี่ยวข้องกับเจ้าของภาษา สามารถเข้าใจกฎเกณฑ์มารยาท ข้อควรปฏิบัติ ข้อห้ามในสังคม

4. ระดับสูง (Superior) หมายถึงผู้พูดสามารถสนทนาในหัวข้อวิชาการ วิชาชีพ และหัวข้อที่ไม่คุ้นเคย สามารถอธิบายรายละเอียด สนับสนุนความคิดเห็นและสมมติฐาน เริ่มที่จะสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นนามธรรม มีความสามารถในการสนทนาดี ไม่ค่อยมีข้อผิดพลาด สามารถปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมและในการทำงาน มีความเข้าใจวัจนภาษา มีอารมณ์ขัน

5. ระดับยอดเยี่ยม (Distinguished) หมายถึงผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วในทุกระดับ ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับผู้ฟัง เช่น ให้คำปรึกษา ชักจูง ประนีประนอม แสดงความเห็นและตีความ สามารถเข้าใจวัจนภาษา มีอารมณ์ขันและปฏิบัติได้เหมาะสมตามมารยาททางสังคม

6. ระดับเจ้าของภาษา (Native competence) หมายถึง ผู้พูดมีความสามารถในระดับเดียวกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษา

ข. การประเมินความสามารถในการพูดเป็นระดับคะแนน

สถาบันบริการทางภาษา (The Foreign Service Institute FSL, อ้างถึงใน สมบัติ สิริคงคาสกุล 2539 : 76- 78) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบใช้มาตราส่วนประมาณค่า 6 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. การออกเสียง (Accent)

- 1 คะแนน การออกเสียงไม่เป็นที่เข้าใจเลย
- 2 คะแนน มีข้อบกพร่องในการออกเสียงมาก ยากแก่การเข้าใจต้องออกเสียงซ้ำบ่อย ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ
- 3 คะแนน ออกเสียงซึ่งผู้ฟังต้องฟังอย่างตั้งใจจึงจะเข้าใจความหมาย และมีการออกเสียงผิดพลาดทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิด
- 4 คะแนน ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่ไม่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิด และมีการออกเสียงผิดพลาดทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายผิด
- 5 คะแนน ไม่มีการออกเสียงที่ผิด แต่ยังออกเสียงได้ไม่เท่าเทียมเจ้าของภาษา
- 6 คะแนน ออกเสียงเป็นแบบเดียวกับเจ้าของภาษา

2. การใช้ไวยากรณ์ (Grammar)

- 1 คะแนน การใช้ไวยากรณ์ผิดโดยสิ้นเชิง
- 2 คะแนน มีความรู้ด้านโครงสร้างภาษาที่สำคัญ ๆ น้อยมาก ทำให้การพูดชะงักบ่อย ๆ
- 3 คะแนน มีข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา ต้องพูดซ้ำและทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดเป็นครั้งคราว
- 4 คะแนน มีข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างภาษาบ้าง แต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด
- 5 คะแนน มีข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างภาษาน้อยมาก
- 6 คะแนน มีข้อบกพร่องไม่เกินสองแห่งตลอดเวลาในการสนทนา

3. การใช้คำศัพท์ (Vocabulary)

- 1 คะแนน มีความรู้คำศัพท์น้อยมาก แม้แต่ในการสนทนาเรื่องง่าย ๆ
- 2 คะแนน มีความรู้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัดเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเรื่องส่วนตั้ง่าย ๆ
- 3 คะแนน การเลือกใช้คำศัพท์บางครั้งยังไม่ถูกต้อง ยังมีปัญหาบ้างเรื่องคำศัพท์ด้านสังคมและอาชีพ

4 คะแนน มีความรู้ศัพท์ด้านอาชีพ และคำศัพท์ทั่วไปพอที่จะสนทนาเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษและเรื่องที่ไม่ต้องใช้ศัพท์เทคนิคได้

5 คะแนน มีความรู้ศัพท์ด้านอาชีพและคำศัพท์ทั่วไปมาก และสามารถได้เป็นอย่างดีในทุกสถานการณ์

6 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้อย่างกว้างขวางและถูกต้องเท่าเทียมกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษา

4. ความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)

1 คะแนน การพูดหยุดชะงักเป็นช่วง ๆ และไม่ต่อเนื่องจนไม่สามารถสื่อสารได้

2 คะแนน การพูดช้ามากและไม่ราบรื่นสม่ำเสมอ ยกเว้นในประโยคสั้น ๆ และประโยคที่ใช้เป็นประจำ

3 คะแนน การพูดมักจะติดขัดและไม่ราบรื่น แต่ไม่ช้าเกินไป

4 คะแนน การพูดมักจะติดขัดอยู่บ้าง เนื่องจากเลือกใช้คำและเปลี่ยนแปลงคำพูด

5 คะแนน การพูดราบรื่นและมีความคล่องแคล่ว แต่ยังไม่เท่าเทียมเจ้าของภาษา

6 คะแนน การพูดราบรื่น และมีความคล่องแคล่วเท่าเทียมเจ้าของภาษา

5. ความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ (Comprehensibility)

1 คะแนน มีความเข้าใจได้ของคำพูดน้อยมาก แม้แต่ในการสนทนาเรื่องง่าย ๆ

2 คะแนน มีความเข้าใจได้ของคำพูดเฉพาะคำพูดช้า ๆ ง่าย ๆ ในหัวข้อธรรมดา และต้องการให้พูดซ้ำและขยายความทันที

3 คะแนน มีความเข้าใจได้ของคำพูดที่ได้รับการจัดเกลาให้ง่ายขึ้น ยังต้องการการพูดซ้ำและขยายความ

4 คะแนน มีความเข้าใจได้ของคำพูดของผู้มีการศึกษาทั่วไป แต่ยังต้องการการพูดซ้ำและขยายความเป็นครั้งคราว

5 คะแนน มีความเข้าใจได้ของคำพูดของผู้มีการศึกษาโดยตลอด ยกเว้นกรณีที่ใช้ภาษาตลาดเกินไป หรือภาษาที่ไม่พบบ่อย ๆ รวมทั้งการพูดที่ไม่รวดเร็วเกินไปและไม่ชัดเจนมาก

6 คะแนน มีความเข้าใจได้ของคำพูดทั้งในภาษาพูด และภาษาที่เป็นทางการได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา

สภาการทดสอบร่วม (The Associated Examining Board Test, Cited in Cyril J. Weir 1993 : 43) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด 6 องค์ประกอบ แต่ละองค์ประกอบแบ่งเป็นคะแนนตั้งแต่ 0-3 ตามลักษณะความสามารถในการพูด ดังนี้

1. ความเหมาะสม (Appropriateness)

0 คะแนน ไม่สามารถที่จะสื่อสารตามหน้าที่ภาษาได้ในการใช้ภาษาพูด

1 คะแนน สามารถสื่อสารได้ในความสามารถที่จำกัด และการโต้ตอบโดยการใช้อาษาในลักษณะของวัฒนธรรมทางสังคมยังไม่เหมาะสม

2 คะแนน แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาความพยายามในการตอบสนองทั้งต่อบทบาทและสถานการณ์ ความเข้าใจที่ผิดพลาดทำให้การใช้อาษาไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อาษาในลักษณะวัฒนธรรมทางสังคม

3 คะแนน เกือบไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้อาษาในลักษณะวัฒนธรรมทางสังคม แต่ข้อผิดพลาดนั้นไม่สำคัญมากพอจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดในการใช้อาษาทางสังคม

2. การใช้คำศัพท์ตามเป้าหมายได้อย่างเพียงพอ (Adequacy of vocabulary for purpose)

0 คะแนน คำศัพท์ที่ใช้ไม่เพียงพอแม้แต่ในการสื่อสารพื้นฐาน

1 คะแนน คำศัพท์ที่ใช้อยู่ในขีดจำกัด แต่สามารถแสดงออกทางภาษาถึงความต้องการง่าย ๆ คำศัพท์จำนวนน้อยที่ใช้ทำให้หัวข้อในการปฏิสัมพันธ์นั้นจำกัดอยู่แค่ขั้นพื้นฐานและมีการพูดคำผิดพลาดซ้ำบ่อย ๆ

2 คะแนน เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด อันเนื่องมาจากการใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้อง มีการพูดที่ลังเลและไม่ได้เนื้อหาสาระบ่อย ๆ แม้จะมองเห็นได้ว่าการพัฒนาในการใช้คำศัพท์มากขึ้น

3 คะแนน ในการใช้อาษาเกือบจะไม่มีการใช้คำศัพท์ที่ไม่เพียงพอและไม่ถูกต้องเลย มีเพียงแต่คำพูดที่ไม่ได้เนื้อหาสาระบ้างเล็กน้อย

3. ความถูกต้องทางไวยากรณ์ (Grammatical accuracy)

0 คะแนน ไม่สามารถใช้อาษาตามหน้าที่ของภาษาได้ รูปแบบไวยากรณ์เกือบทั้งหมดที่ใช้ไม่ถูกต้องยกเว้นกลุ่มวลีบางกลุ่ม

1 คะแนน การสร้างประโยคยังคงไม่ปะติดปะต่อกัน มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ่อย บางประโยคใช้การได้ แต่การพูดมีลักษณะเป็นห้วง ๆ และมีความสับสนทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์

2 คะแนน มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ้าง มีการพัฒนาการควบคุมการใช้อาษาในรูปแบบประโยคหลัก ๆ แต่บางครั้งก็ไม่สามารถออกเสียงคำได้อย่างต่อเนื่องกันไปนาน ๆ

3 คะแนน ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์น้อยมาก สามารถออกเสียงคำและประโยคได้อย่างต่อเนื่องกันนาน ๆ และพูดได้ใจความ

4. ความสามารถในการสื่อภาษา (Intelligibility)

0 คะแนน จังหวะในการพูดรุนแรงและพูดไม่หยุด ปัญหาในการออกเสียงสูง – ต่ำ และการออกเสียงคำเป็นสาเหตุให้การพูดเกือบจะสื่อภาษาไม่ได้เลย

1 คะแนน มีการรบกวนจากภาษาที่หนึ่งในจังหวะการพูด การออกเสียงสูงต่ำ และการออกเสียงคำ การใช้ภาษาที่ทำให้เกิดการเข้าใจได้ยากต้องมีการพูดซ้ำ ๆ บ่อย ๆ

2 คะแนน จังหวะการพูด การออกเสียงสูงต่ำและการออกเสียงคำต้องใช้ในการฟังอย่างตั้งใจ มีการใช้ภาษาที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดเป็นระยะ หรือต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ

3 คะแนน การออกเสียงตามฐานที่เกิดเสียงนั้น สามารถทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้อย่างมีเหตุผล มีข้อสังเกตได้ว่าเป็นสำเนียงของชาวต่างชาติ แต่เกือบไม่มีการใช้ภาษาที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดพลาดเลย การพูดซ้ำ ๆ มีไม่มากนัก

5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

0 คะแนน การพูดตะกุกตะกัก เรื้อร่าไม่ติดต่อกันและขาดเป็นห่วง ๆ

1 คะแนน การพูดยังลังเล ตะกุกตะกัก ข้อความมักไม่สมบูรณ์ยกเว้นในการพูดประโยคสั้น ๆ และประโยคที่พูดไม่ต่อเนื่อง

2 คะแนน มีการแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาในความพยายามที่จะพูดให้ติดต่อกันไป โดยเฉพาะในการเชื่อมประโยค การพูดยังคงมีการลังเลแต่สามารถพูดติดต่อกันไปได้นาน ๆ และความเร็วในการพูดใช้ได้

3 คะแนน การพูดยังลังเลบางขณะ มีลักษณะการพูดที่ราบเรียบในน้ำเสียง และคำพูดไม่สั้นไหลนัย ยังคงมีการหยุดคิดหาคำพูด การพูดทวนซ้ำและการพูดอ้อมค้อมแต่ความสัมพันธ์ภายในประโยคใช้ได้ดี

6. ความตรงประเด็นและความเพียงพอของเนื้อหา (Relevance and adequacy of content)

0 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดไม่ตรงประเด็นในงานที่ตั้งไว้และการพูดทั้งหมดยังไม่เพียงพอต่อการสื่อสาร

1 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดอย่างตรงประเด็นในงานที่ตั้งไว้ยังอยู่ในขีดจำกัด มีการหยุดพูดนาน ๆ และพูดทวนซ้ำอย่างไม่มีจุดหมาย

2 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดส่วนใหญ่ตรงประเด็นในงานที่ตั้งไว้ แม้ว่าจะมีช่องว่างในการพูดและคำพูดซ้ำซากอยู่

3 คะแนน การตอบสนองทางคำพูดนั้นตรงประเด็นและเพียงพอต่องานที่ตั้งไว้

แบบสอบของ อิสราเอลี (Israeli Exam cited in Penny Ur, 1996 : 35) เป็นข้อสอบที่มีเกณฑ์วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 2 องค์ประกอบและแบ่งระดับการให้คะแนน ความสามารถในการพูดในแต่ละองค์ประกอบออกเป็น คะแนน ดังนี้

1. ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
 - 1 คะแนน ไม่มีการพูดหรือพูดน้อยมากจนไม่สามารถเข้าใจได้
 - 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานและมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เป็นถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดอย่างเด่นชัด
 - 3 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัดและมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
 - 4 คะแนน มีการใช้ คำศัพท์ในระดับที่กว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางโอกาสและมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
 - 5 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างอย่างเด่นชัด และมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษาหรือมีสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
2. ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
 - 1 คะแนน ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
 - 2 คะแนน หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดสั้น ๆ และบางครั้งยากต่อความเข้าใจ
 - 3 คะแนน สามารถพูดสื่อสารความคิดได้ แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และหยุดเว้นช่วงการพูดในบางครั้ง
 - 4 คะแนน สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพแต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลในระยะเวลาสั้น
 - 5 คะแนน สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลระยะยาว

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การทดสอบความสามารถในการพูดมี 2 วิธี คือการทดสอบความสามารถในการพูดทางตรง และการทดสอบความสามารถในการพูดทางอ้อม ส่วนเกณฑ์ที่ใช้ประเมินความสามารถในการพูด สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเมินเป็นระดับความสามารถในการพูด และประเมินเป็นระดับการให้คะแนน

3. ความสามารถในการเขียน

3.1 ความหมายของความสามารถในการเขียน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1964 : 35, 248 : 1977 : 143) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นความสามารถในการสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษาที่เข้าใจกันได้ ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องสามารถเรียบเรียงถ้อยคำ และข้อความได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980 : 16) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยคอย่างเดียว ความสามารถในการเขียนประกอบด้วย ความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้ตรงวัตถุประสงค์ สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

แอล โอดิล (L. Odell อ้างถึงใน สุภาณี ชินวงศ์, 2543 : 64) ได้ให้คำจำกัดความของความสามารถในการเขียนว่า เป็นความสามารถที่จะสื่อสารในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อด้วยการใช้ภาษา ไวยากรณ์ และ เนื้อหาเหมาะสมกับผู้อ่านและตรงกับวัตถุประสงค์ของงานเขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) กล่าวถึงทักษะการเขียนว่าการเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเป็นอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่จะเขียน ผู้เขียนจะต้องคิดก่อนเสมอว่าตนจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่านและมีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร โดยพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูล เลือกรวบรวมสิ่งที่ตนต้องการถ่ายทอดความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับประโยค จนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่าข้อความ โดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน

ศิริพร ลิ้มตระกูล (2533 : 1 – 7) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่า คือ ขบวนการแห่งความคิด ในการเขียนนั้น ต้องมีสิ่งต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษา ความเข้าใจในการฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การพูด

รัตนา มหากุศล (อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2536 : 162) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่าเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอนได้แก่ การรวบรวมความคิด การลำดับเรียบเรียงความคิดหรือการเลือกสรรถ้อยคำ ถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร หรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์กับความคิด เป็นความสามารถในการเรียงประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์ และสื่อสารในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจน

3.2 ความสำคัญของการเขียน

นักวิชาการ หลายคนได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

วิลเลียม เอฟ เออร์มสเชอร์ (William F. Irmischer, 1981) กล่าวถึงการเขียนว่ามีความสำคัญ คือ เป็นเครื่องมือหลักในการสื่อความ และยังเป็นสื่อที่ใช้ในการสะท้อนความคิด ประสบการณ์ และความรู้สึกของผู้เขียน

เอ มอร์ริส และเอ็น สจวต โดร์ (A. Morris and N. Stewart Dore, 1984 : 18) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนจะสามารถใช้การเขียนถ่ายทอดข้อมูล ข่าวสารไปยังผู้อื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร เช่นในปัจจุบัน การเขียนถือเป็นทักษะการสื่อสารที่มีบทบาทสำคัญมาก

เจฟฟรีย์ แอล ดันแคน (Jeffrey L. Duncan, 1985) กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนว่า เป็นทักษะที่สำคัญที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะในทักษะการสื่อสารนั้นการเขียนเป็นทักษะที่สามารถสร้างข้อมูลหรือข้อความได้สะดวกมากกว่าทักษะการพูดเพราะผู้เขียนสามารถใช้เวลาค้นหา สร้างและเรียบเรียงข้อมูลได้นานกว่าทักษะการพูดและยังสามารถตรวจทานแก้ไขสิ่งที่เขียนได้

เอส สคริบเนอร์ และ เอ็ม ลิเทอร์เชซี โคล (S. Scribner and M. Literacy Cold, 1987) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนมีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ต่าง ๆ และการเขียนยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการถ่ายทอดวัฒนธรรม

เดวิด นูแนน (David Nunan, 1989 : 37) กล่าวถึงการเขียนว่ามีความสำคัญมาก เพราะสามารถส่งข้อมูลที่เขียนขึ้นเผยแพร่ไปให้ผู้อื่นได้ สามารถบันทึกได้ และสามารถอ้างอิงถึงได้ตลอดเวลา

อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์ (2537 : 39) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า ทักษะการเขียนนั้นนับว่าเป็นทักษะที่มีบทบาทสำคัญมากในชีวิตประจำวันของเราในฐานะเป็นการสื่อสารที่มีความชัดเจนและเป็นหลักฐาน ทักษะการเขียนจึงเป็นวิธีการสื่อสารที่ใช้กันมากในธุรกิจ ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนมีความแม่นยำแน่นอนทางภาษามากกว่าการพูด จดหมาย สัญญา บันทึกภายในองค์กรหรือบริษัท มักได้รับการเขียนขึ้นด้วยถ้อยคำที่เลือกสรรแล้ว มีการใช้ศัพท์เฉพาะที่แน่นอนจึงใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงทางด้านกฎหมาย หรือการทำสัญญา การลงบันทึกยืนยันการซื้อขาย หรือการตกลงทำธุรกิจเป็นลายลักษณ์อักษร

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จึงจะขอกล่าวถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนเพื่อการสื่อสารธุรกิจดังนี้

วิภา ฌานวิงสะ (2534 : 771) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนเพื่อการสื่อสารธุรกิจไว้ดังนี้

ปัจจุบันการเขียนเพื่อการสื่อสารธุรกิจนอกจากจะใช้ภาษาไทยแล้ว ยังมีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เนื่องจากประเทศไทยมีการติดต่อกับต่างประเทศมากขึ้นทั้งในด้านการทูต การศึกษา การค้า และอื่น ๆ การใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนเพื่อการสื่อสารธุรกิจอาจกล่าวได้ว่ามีความสำคัญหลายประการ เช่น

1. ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารธุรกิจกับชาวต่างประเทศหรือหน่วยงานต่าง ๆ ของต่างประเทศในประเทศไทย เช่น นักธุรกิจที่ต้องการขายสินค้าโดยมีชาวต่างประเทศในประเทศไทยเป็นกลุ่มเป้าหมาย จำเป็นที่จะต้องเขียนจดหมายเสนอขายสินค้า และจดหมายติดต่อต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ
2. ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารธุรกิจกับบุคคลหรือหน่วยงานต่าง ๆ ในต่างประเทศได้อย่างกว้างขวาง เช่น การนำสินค้าเข้า ส่งสินค้าออกจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อ

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น พอสรุปความสำคัญของการเขียนได้ดังนี้ คือ การเขียนเป็นทักษะการส่งสารที่สำคัญ เพราะสามารถส่งข้อมูลเผยแพร่ได้ บันทึกได้ และสามารถอ้างอิงได้ และเข้าถึงผู้อ่านในวงกว้าง การเขียนยังเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการถ่ายทอดวัฒนธรรม และเป็นเครื่องมือสื่อสารในการดำเนินธุรกิจกับชาวต่างประเทศ

3.3 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

เจบี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1977 : 53 – 54, 138) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนว่า ผู้ที่จะเขียนได้นั้นต้องมีพื้นฐานจากการฟัง การพูดและการอ่านมาก่อน นอกจากนั้นแล้วผู้เขียนยังจะต้องมีความรู้ความสามารถด้านลีลาการเขียน นั่นก็คือความสามารถที่จะเลือกใช้สำนวนโวหารเพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนเอง ผู้เขียนต้องมีความรู้ความสามารถด้านกลไกการเขียน คือ การสะกดคำ การใช้ตัวพิมพ์เล็ก พิมพ์ใหญ่ และการเลือกใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้อง และสิ่งที่สำคัญคือผู้เขียนต้องมีความสามารถที่จะถ่ายทอดความรู้สึกรักนึกคิดตามจินตนาการของตนออกมาให้ผู้อ่านรับรู้ได้

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980 : 16) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนว่าจะต้องประกอบด้วย ความถูกต้องของภาษา (Correction of form) ซึ่งหมายถึงผู้เขียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา ความเหมาะสมของภาษา (Appropriateness of style) ซึ่งหมายถึง ผู้เขียนสามารถเขียนงานนั้นด้วยลีลาที่เหมาะสมต่อเนื้อเรื่องที่เขียน มีการเลือกใช้คำและภาษาที่สละสลวย และเอกภาพของแก่นเรื่อง และประโยชน์ใจความสำคัญ (Unity of theme and topic) ซึ่งหมายถึงผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิดและเรียบเรียงข้อความได้สัมพันธ์กัน มีความเป็นเอกภาพในเรื่องที่จะเขียน มีความรู้ในหัวข้อเรื่อง และนำมาถ่ายทอดได้เหมาะสมกับผู้อ่าน

มาร์ติน แอล อาร์นอเค็ท และแบลร์ บาร์เรทท์ (Martin L. Arnaudet and Blair Barrett, 1990 : 3) กล่าวถึง องค์ประกอบของความรู้ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษว่า นอกจากผู้เขียนจะมีความรู้ในเรื่องราวของสิ่งที่เขียนแล้ว ผู้เขียนยังจะต้องมีประสบการณ์ในเรื่องที่จะเขียน และมีความรู้พื้นฐานทางไวยากรณ์และการเลือกใช้ถ้อยคำและสำนวนที่เหมาะสม

นอกจากนี้ จูดิธ ไวด์ล – ฮอล (Judith Vidal – Hall, 1992 : 99) ยังได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการเขียนที่ดี โดยเฉพาะการเขียนเชิงธุรกิจ ว่าจะต้องมีความถูกต้อง (Accurate) ความกระชับรัด (Brief) และความชัดเจน (Clear)

รสริน วรธนะภัก (2531 : 18) มีความเห็นว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนได้ จะต้องมีความรู้ ความสามารถในหลักสำคัญ 2 ด้าน คือ ความรู้ด้านเนื้อหาของภาษาไม่ว่าจะเป็นเรื่อง โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การสะกดคำ เครื่องหมายต่าง ๆ และรูปแบบทางภาษา ด้านที่สองคือ ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารได้อย่างเหมาะสมและตรงตามวัตถุประสงค์

อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์ (2537 : 11-39) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะทำให้ได้หลักการเขียนเชิงธุรกิจ ที่มีประสิทธิภาพด้วยดังต่อไปนี้

1. ความสุภาพ หมายถึง การคำนึงถึงผู้ที่เราคิดต่อสื่อสารทางธุรกิจด้วย เป็นต้นว่า คำนึงถึงความต้องการ ปัญหาสภาพแวดล้อม อารมณ์ และปฏิกิริยาของผู้อ่าน ช่วยให้ผู้อ่านเห็นว่าการทำตามคำขอร้อง หรือคำประกาศของผู้เขียน เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างไร ตัวอย่างเช่น

ในจดหมายทวงหนี้

a. Please send your check for the amount you owe.

b. By sending your check for \$326.56 today, you will be able to maintain your good credit reputation

จะเห็นว่าประโยค b มีความสุภาพมากกว่า เพราะทำให้ผู้อ่านรู้สึกได้ว่า การชำระเงินที่ค้างไว้จะเป็นประโยชน์แก่ตน คือ จะรักษาเครดิตของตนไว้ได้

2. ความถูกต้อง หมายถึง ความถูกต้องของระดับภาษาที่ใช้ ความถูกต้องของเนื้อหาและความถูกต้องในการใช้ภาษา กล่าวคือ ผู้เขียนควรเขียนด้วยระดับภาษาที่ถูกต้องกับระดับของผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจข่าวสารได้โดยง่าย ควรแน่ใจว่าคำที่ใช้ข้อมูลข่าวสารที่สื่อออกไปถูกต้อง ตลอดจนเขียนได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและสะกดคำถูกต้อง

3. ความกระชับ หมายถึง ทุกคำ ทุกประโยค ทุกย่อหน้ามีความหมาย ไม่ใช่สำนวนที่ใช้กันบ่อย ๆ จนเผลอ หลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำรุ่มร่าม และการกล่าวซ้ำโดยไม่จำเป็น ให้แต่ข้อเท็จจริงที่จำเป็นเท่านั้น และใช้ประโยคที่มีความหมายในทางบวก ตัวอย่างเช่น

แทนที่จะใช้

in the unlikely even that

I would ask that you

ควรใช้

if

please

4. ความชัดเจน หมายถึง สิ่งที่ช่วยให้ข่าวสารชัดเจนยิ่งขึ้น คือ การพัฒนาเนื้อหาอย่างมีเหตุผล การใช้ประโยคและย่อหน้าที่มีประสิทธิภาพ ใช้คำเชื่อมความคิดที่ชัดเจนตลอดจนการจำกัดการใช้ถ้อยคำหรือศัพท์เทคนิคซึ่งผู้อ่านนอกวงการอาจไม่เข้าใจ

5. ความเป็นรูปธรรม หมายถึง การสื่อสารทางธุรกิจควรมีลักษณะเป็นรูปธรรม หมายถึง การกล่าวถึงผู้คน สถานที่ วัตถุประสงค์ และการกระทำที่เฉพาะเจาะจง การเขียนให้เป็นรูปธรรม ทำได้ด้วยการให้ข้อมูลเฉพาะมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ใช้กริยาใน Active voice มากกว่า Passive voice เท่าที่จะเป็นไปได้ และใช้คำที่ให้รายละเอียดแน่นอน เช่น การกล่าวว่า She types at the fast rate of 85 words per minute. เป็นรูปธรรมมากกว่าการกล่าวว่า She is a fast typist.

6. ความสมบูรณ์ หมายถึง ในการเขียนทางธุรกิจ ควรให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านให้ครบถ้วน วิธีที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งที่จะตัดสินใจว่าผู้เขียนได้ให้ข้อมูลที่สำคัญทั้งหมดแล้ว คือ การถามคำถามว่า ใคร อะไร อย่างไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำไม โดยคาดไว้ว่าผู้อ่านจะต้องถาม หากมีข้อมูลเหล่านี้ครบถ้วนแล้วผู้เขียน จึงอาจวางใจได้ว่าข่าวสารดังกล่าวสมบูรณ์แล้ว

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น พอสรุปองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนว่าประกอบด้วย ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถด้านลีลาการเขียน ความสามารถด้านกลไกการเขียนและในการเขียนเชิงธุรกิจ ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม ชัดเจน ตรงตามจุดประสงค์ให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านครบถ้วน

3.4 การทดสอบและประเมินผลความสามารถในการเขียน

3.4.1 การทดสอบความสามารถในการเขียน

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะในการทดสอบความสามารถในการเขียน ดังนี้

แมรี ฟินอคเชียโร และไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 อ้างถึงใน สมชาย อบรม, 2538 : 96) ได้แบ่งวิธีการทดสอบความสามารถในการเขียนออกเป็น

2 วิธี ดังนี้

1. วิธีการทดสอบแบบชนิดให้ตอบสั้น (Short answer tests) เช่น ให้เลือกตอบ (Multiple choice) เติมคำ (Completion) การแทนที่คำที่ให้มาในประโยค (Substitution) หรือการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค (Transformation) ข้อสอบชนิดนี้มีข้อดี คือ ตรวจให้คะแนนได้ง่ายและรวดเร็ว แต่มีข้อเสีย คือ ถามขอบข่าย ความรู้ได้ในวงจำกัด

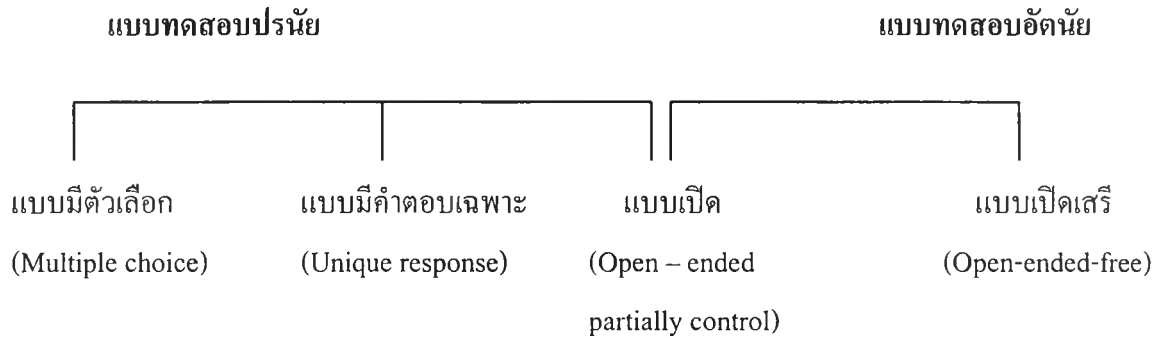
2. วิธีการทดสอบแบบเรียงความ (Essay tests) หรือแบบสอบอัตนัย เป็นแบบสอบที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้โครงสร้างประโยคได้หลายรูปแบบ เลือกใช้คำศัพท์ได้ตามต้องการและได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี ดังนั้น จึงควรใช้แบบสอบชนิดนี้กับผู้เรียนระดับสูง เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เพียงพอในเรื่องกฎไวยากรณ์ รู้คำศัพท์จำนวนมาก และมีความสามารถในการคิดได้อย่างมีเหตุผลชัดเจน

รัตนา เล็กพุก (2536 : 95) สรุปไว้ว่าในการทดสอบความรู้ความสามารถในการเขียนนั้น สามารถทดสอบได้ 2 วิธี คือ การใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยและการใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย ซึ่งข้อสอบทั้ง 2 แบบนี้ต่างก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย กล่าวคือ การใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยในการวัดความสามารถในการเขียนนั้น ข้อดี คือ สามารถวัดองค์ประกอบของภาษาหรือวัดจุดย่อยของทักษะการเขียนได้หลายประเด็นตามที่ต้องการและไม่มีปัญหาในการให้คะแนน ข้อสอบแบบนี้จึงมีค่าความตรงและค่าความเที่ยงสูง แต่ก็มีข้อเสียที่ไม่สามารถบอกถึงความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการสำหรับการใช้ข้อสอบแบบอัตนัยโดยการให้เขียนเรียงความนั้น มีข้อดีตรงที่เป็นการวัดรวมสรุปความในการสื่อความหมายด้วยการเขียนของผู้เรียนอย่างแท้จริง แต่ก็มีข้อเสียตรงที่ไม่สามารถทดสอบประเด็นที่เป็นปัญหาได้ครบทุกประเด็น เนื่องจากผู้เรียนอาจเลี่ยงไม่ใช้โครงสร้างหรือศัพท์ที่ตนไม่รู้และมีปัญหาในการให้คะแนน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 98-100) ได้กล่าวถึงการทดสอบความสามารถในการเขียนโดยใช้แบบสอบอัตนัย (Subjective) และแบบสอบปรนัย (Objective) ว่าแบบสอบทั้ง 2 แบบดังกล่าวนี้มีข้อแตกต่างที่มีได้แยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง แต่เป็นข้อแตกต่างโดยนัย ทั้งนี้เพราะข้อสอบแบบปรนัยอาจมีคำตอบที่ถูกหลายข้อ เช่น เติมคำที่อาจใช้ on, in, at ได้ และในทำนองเดียวกันข้อทดสอบแบบอัตนัยบางอย่างเช่นเติมความและ cloze ก็มีความเป็นปรนัยได้เช่นกัน คือ อาจมีความสัมพันธ์หรือความเหลื่อมกันได้ระหว่างข้อสอบอัตนัย และปรนัยบางชนิด อาจเสนอเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1

ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบปรนัยและอัตนัย

ข้อดีของแบบสอบอัตนัย คือ ใช้เวลาในการสร้างน้อย เป็นการวัดความรู้ของผู้เรียนเชิงความสามารถสื่อความหมายโดยการปฏิบัติการใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ (Active) ซึ่งเป็นการวัดพฤติกรรมทางภาษาที่แท้จริง

ข้อเสียของแบบสอบอัตนัย คือ ใช้เวลาในการตรวจให้คะแนนมาก

ข้อดีของแบบสอบปรนัย คือ ประหยัดเวลาสอบ มีค่าความเชื่อมั่นสูงเนื่องจากผู้ตรวจไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม จะให้คะแนนเหมือนกัน สะดวกในการตรวจครุจึงนิยมใช้

ข้อเสียของแบบสอบปรนัย คือ สร้างได้ยากและเสียเวลาในการสร้างเพราะการเขียนข้อสอบแบบปรนัยที่ดี ผู้เขียนต้องมีความชำนาญ มิฉะนั้นจะได้ข้อสอบที่ไม่ดีข้อสอบปรนัยส่วนใหญ่จะเป็นการวัดความรู้เชิงรับ (Passive) ของผู้เรียน เป็นการวัดทีละส่วน เช่น ความรู้ศัพท์ ไวยากรณ์ ความละเอียดอ่อนเกี่ยวกับลีลาภาษา การใช้ศัพท์สำนวน

สุภาณี ชินวงศ์ (2543 : 65-72) ได้กล่าวถึงการทดสอบความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. วิธีการทดสอบการเขียนแบบปรนัย เป็นการทดสอบความสามารถในการเขียนทางอ้อม เนื่องจากความคิดว่าภาษาสามารถจะแยกเป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ได้เช่น กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ สามารถนำมาแยกทดสอบต่างหากได้ ตัวอย่างแบบสอบประเภทนี้ คือ แบบสอบมาตรฐาน TOEFL ซึ่งเป็นแบบสอบชนิดมีตัวเลือกตอบ

ข้อดี คือ มีความเที่ยงสูง สามารถวัดได้แน่นอน

ข้อเสีย คือ ไม่ได้วัดทักษะในการเขียนที่แท้จริง เป็นการวัดทักษะย่อยเนื่องจากไม่ได้แสดงให้เห็นถึงวิธีที่ผู้เขียนเรียบเรียงความคิด

2. วิธีการทดสอบการเขียนแบบอัตนัย หรือเรียงความ เป็นแบบสอบที่ใช้วัดความสามารถในการเขียนโดยตรง คือมีการให้ผู้เรียนเขียนและเรียบเรียงเนื้อหาให้ต่อเนื่อง โดยใช้เกณฑ์ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่เรียนมา ซึ่งเป็นการวัดทักษะย่อยทางภาษาหลายด้านในเวลาเดียวกัน

ข้อดี คือ สามารถหาหัวข้อให้นักเรียนเขียนได้ง่าย และเป็นการวัดความสามารถในการเขียนจริง ๆ

ข้อเสีย คือ เป็นแบบสอบที่ตรวจยากและมีความเที่ยงน้อยกว่าแบบสอบปรนัย ทั้งนี้ ปัญหาอาจจะอยู่ที่ผู้ตรวจที่ไม่ได้ใช้มาตรฐานเดียวกัน

3. วิธีการประเมินผลทักษะการเขียนแนวใหม่ : การใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio assessment) แฟ้มสะสมงานเขียนหมายถึง การรวบรวมงานเขียนประเภทต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเขียนและสะสมมาตลอดภาคการศึกษา ซึ่งได้แสดงถึงความพยายาม ความก้าวหน้าและความสำเร็จในการเขียนของผู้เรียน เนื้อหาและวิธีการเก็บแฟ้มสะสมงานมีหลากหลาย งานเขียนที่เก็บในแฟ้มจะมีทั้งงานที่ครูมอบหมายให้ และงานที่นักเรียนเลือกเอง นักเรียนอาจจะเลือกเก็บงานที่แสดงความสามารถการเขียนในปัจจุบัน หรือแสดงถึงความก้าวหน้าในการเขียน

ข้อดี คือ การใช้แฟ้มสะสมงานเป็นวิธีการที่แสดงถึงพัฒนาการด้านการเขียนโดยรวมของนักเรียนแต่ละคน เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การตั้งเป้าหมายในการเรียน และการประเมินผลการเรียนของตนเอง ช่วยให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และเกิดความตื่นตัวในการเรียนรู้ และช่วยให้ครูผู้สอนมองเห็นพัฒนาการด้านการเขียนและรู้ปัญหาของนักเรียนแต่ละคนและจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางการปรับปรุงงานเขียนจากข้อวิจารณ์ของครู และเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

ข้อเสีย คือ ความเที่ยงของการประเมินยังหาข้อสรุปไม่ได้ เนื่องจากงานวิจัยยังมีผลขัดแย้งกัน ผลการศึกษาความสอดคล้องในการให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจแฟ้มสะสมงานพบว่ามีความเที่ยงต่ำมาก คือ คะแนนที่ได้มีความหลากหลายไม่สอดคล้องกัน และวิธีการประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงานต้องใช้เวลาและการตั้งเกณฑ์ในการประเมินที่แน่นอนชัดเจน ทำได้ยาก เพราะงานที่เก็บในแฟ้มและรูปแบบวิธีการเก็บแฟ้มสะสมงานมีความหลากหลายมาก

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การทดสอบความสามารถในการเขียนสามารถทำได้โดยทดสอบการเขียนแบบปรนัย ทดสอบการเขียนแบบอัตนัย และการทดสอบการเขียนโดยใช้แฟ้มสะสมงาน

3.4.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ การประเมินความสามารถในการเขียน เป็นระดับความสามารถในการเขียน และการประเมินความสามารถในการเขียนเป็นระดับการให้คะแนน ดังนี้

ก. การประเมินความสามารถในการเขียนเป็นระดับความสามารถ

ดี เอ วิลคินส์ (D.A. Wilkins อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539 : 248-249) ได้เสนอมาตรการประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษามีทั้งหมด 7 ระดับ ความสามารถที่ประเมินนั้น เป็นความสามารถในด้านการสื่อสารเท่ากับ ความสามารถทางด้านกฎเกณฑ์ทางภาษา

ระดับที่ 1 สามารถคัดลอกภาษาอังกฤษตามตัวอย่างที่ให้

ระดับที่ 2 สามารถเขียนตามคำบอกที่ซ้ำ ๆ ได้ แต่ยังมีที่ผิดต้องแก้ไขและสามารถที่จะเปลี่ยนคำบางคำในประโยคที่ให้ เช่น เปลี่ยนจาก She wrote with a pen. เป็น She wrote with a pencil. หรือ She is writing with a pen.

ระดับที่ 3 สามารถเขียนประโยคเดี่ยว ๆ หรือข้อความที่ท่องจำมาได้ แต่ยังมีผิดพลาดเรื่องไวยากรณ์ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนอยู่ มีความสามารถเขียนข้อความต่อเนื่องกันน้อยมาก พอที่จะเขียนเปลี่ยนแปลงเนื้อความให้ได้บ้างในด้านเนื้อหาเท่านั้น ยังเปลี่ยนแปลงด้านลีลา ภาษาของการเขียนไม่ได้และจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 4 สามารถเขียนเนื้อความต่อเนื่องภายใต้หัวข้อที่คุ้นเคยได้ และรายงานเหตุการณ์ให้ข่าวสารที่เป็นจริงได้ แต่ยังมีการใช้รูปประโยคที่ผิดอยู่ ความสามารถในการเขียนพลิกแพลงวิธีการต่างๆ ยังมีน้อยมาก และยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยอยู่มาก

ระดับที่ 5 มีความสามารถเขียนเนื้อความต่าง ๆ เช่น บรรยาย พรรณนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งได้ แต่ยังมีอิทธิพลของการเขียนแบบภาษาไทยหลงเหลืออยู่ สามารถเขียนวิธีต่าง ๆ ตามต้องการได้ มีการใช้พจนานุกรมบ้างและมีการเขียนที่ซ้ำกว่าเจ้าของภาษาเขียนได้

ระดับที่ 6 สามารถเขียนเนื้อความทุกแบบ และเขียนทุกวิธีได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ตัว สะกด และเครื่องหมายวรรคตอนเลย มีการใช้รูปประโยคและคำศัพท์แบบต่าง ๆ เพื่อการเขียนวิธีต่าง ๆ และไม่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรม ต่างจากเจ้าของภาษาในการใช้ศัพท์บางคำ ลีลาภาษา และยังเขียนซ้ำกว่าเจ้าของภาษาเล็กน้อย

ระดับที่ 7 มีความสามารถในการเขียนระดับเดียวกับเจ้าของภาษา คือ จะถูกจำกัดเฉพาะความรู้ที่มีและเขาวนัปัญหาเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่เคยทำงานในสภาวะที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำ

ในการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (TWE-Test of Written English) ที่ Eudcational Testing Service พัฒนาขึ้นเสริมการสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (TOEFL-Test of English as a Foreign Language) ได้ประเมินความสามารถในการเขียนเป็นระดับดังนี้ (Educational Testing Service, 1989 : 9 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538 : 124-125)

ระดับที่ 6 แสดงความสามารถที่เห็น ได้ชัดเจนในการเขียน ว่ามีการใช้วากยสัมพันธ์ และศัพท์สำนวนตามสุนทรียศาสตร์ทางภาษา แม้ว่าจะงานเขียนจะมีที่ผิดบ้าง

ระดับที่ 5 แสดงความสามารถในการเขียนได้ ทั้งในระดับการใช้วากยสัมพันธ์ และมีการใช้ศัพท์สำนวนอย่างสละสลวย แม้ว่าจะงานเขียนจะมีผิดบ้าง

ระดับที่ 4 แสดงความสามารถในการเขียนในการใช้วากยสัมพันธ์ระดับเล็กน้อยและมีความสละสลวยในการใช้ศัพท์และสำนวน

ระดับที่ 3 แสดงพัฒนาการทางการเขียน โดยงานเขียนมีที่ผิดทั้งด้านวากยสัมพันธ์และ/หรือศัพท์สำนวนที่ใช้

ระดับที่ 2 บ่งว่าอาจไม่มีความสามารถทางการเขียน

ระดับที่ 1 แสดงว่าไม่มีความสามารถทางการเขียน

ข. การประเมินความสามารถในการเขียน เป็นระดับการให้คะแนน

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1990 : 108-111) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนในการประเมินการเขียน ดังนี้

การให้คะแนนในการประเมินการเขียนมีวิธีการอยู่ 3 วิธี คือ

1. วิธีการนับคำผิด ให้นับคำผิดที่นักเรียนเขียน โดยพิจารณาจากคำทั้งหมดที่กำหนดให้เขียน สิ่งสำคัญในการให้คะแนนที่ไม่ควรละเลย คือ เนื้อหา การใช้ภาษา และจุดประสงค์ของการเขียน มาประกอบการให้คะแนน

2. วิธีการวิเคราะห์ เป็นวิธีที่ดีมีประโยชน์ที่รู้ถึงขั้นตอนการปฏิบัติโดยแยกรายละเอียดตามที่เราต้องการให้คะแนน คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ไวยากรณ์คำศัพท์ เนื้อหา ตัวสะกด ในแต่ละหัวข้อให้คะแนน 5 คะแนน โดยมีรายละเอียดในการให้คะแนน ดังนี้

2.1 ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

ใช้ภาษาในการเขียนสื่อความหมายได้ต่อเนื่อง เข้าใจง่าย ใช้ทั้งประโยคความซ้อนและประโยคความเดียว สมเหตุสมผลมาก ให้ 5 คะแนน

ใช้ภาษาในการเขียนสื่อความหมายมีข้อบกพร่องน้อยมาก ส่วนมากเข้าใจง่าย ใช้ประโยคซับซ้อนเล็กน้อย สมเหตุสมผล ให้ 4 คะแนน

ใช้ภาษาในการเขียนสื่อความหมายได้พอสมควร ส่วนมากใช้ประโยคความเดียว สมเหตุสมผลพอควร ให้ 3 คะแนน

ใช้ภาษาในการเขียนสื่อความหมายได้น้อย ใช้ประโยคสั้น ส่วนใหญ่ใช้ประโยคง่าย ๆ ใจความเดียว ให้ 2 คะแนน

ใช้ภาษาในการเขียนสื่อความหมายได้น้อยมาก อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ ไม่น่าสนใจ ใช้ประโยคง่าย ๆ ทั้งหมด ใช้ประโยคสั้น และใช้คำว่า “และ” เป็นคำเชื่อมมากเกินไป ให้ 1 คะแนน

2.2 ไวยากรณ์

การใช้ไวยากรณ์ มีข้อผิดพลาดในประโยคย่อย 1 หรือ 2 ที่ให้ 5 คะแนน

การใช้ไวยากรณ์ มีข้อผิดพลาดในประโยคย่อย ทั้งคำบุพบท คำวิเศษณ์ 3 หรือ 4 ที่ให้ 4 คะแนน

การใช้ไวยากรณ์ มีข้อผิดพลาดในประโยคหลัก 1 หรือ 2 แห่ง แต่มีข้อผิดพลาดในที่ที่ไม่สำคัญเพียงเล็กน้อย ให้ 3 คะแนน

การใช้ไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เข้าใจยาก มีข้อบกพร่องในการผูกประโยค ให้ 2 คะแนน

การใช้ไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดมาก ไม่สามารถผูกประโยคได้จนทำให้ไม่สามารถเข้าใจเรื่องได้ ให้ 1 คะแนน

2.3 คำศัพท์

มีความรู้ในการใช้คำศัพท์ได้อย่างกว้างขวางและถูกต้องเหมาะสม ให้ 5 คะแนน

มีการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน คำตรงข้าม การพุดอ้อม ให้ 4 คะแนน

ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมบ้าง บางครั้งใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัดใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน และการใช้คำพุดอ้อมค้อมในบางครั้ง ให้ 3 คะแนน

การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด บางครั้งใช้ไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้องและได้ความหมายเพียงเล็กน้อยให้ 2 คะแนน

การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัดมาก ใช้คำพ้องได้ไม่เหมาะสม ไม่สามารถสื่อความได้ ให้ 1 คะแนน

2.4 การสะกดคำ

การสะกดคำได้ถูกต้อง ให้ 5 คะแนน

การสะกดคำผิดพลาดเพียงเล็กน้อย ผิดเพียง 1 หรือ 2 ที่ให้ 4 คะแนน

การสะกดคำผิดพลาด 3 หรือ 4 ที่ แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน เข้าใจได้พอสมควร ให้ 3 คะแนน

การสะกดคำผิดพลาด 5 หรือ 7 ที่ บางครั้งไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ ให้ 2 คะแนน

การสะกดคำผิดพลาด เกิน 8 แห่งไม่สามารถเข้าใจความหมาย สื่อความหมายได้ยาก ให้ 1 คะแนน

3. วิธีการใช้ความรู้สึก วิธีการนี้ไม่เน้นรายละเอียดมากนักจะดูเนื้อหารวม วิธีนี้ผู้ตรวจใช้ความรู้สึกส่วนตัวซึ่งถือว่าจะมีความลำเอียง เพื่อให้เกิดความเที่ยงในการตรวจต้องใช้ผู้ตรวจร่วมกัน 3 คน แล้วจึงนำมาหาค่าเฉลี่ย

ฮอลลี แอล จาคอบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs, et al., 1981 : 28-30) ได้เสนอแนะการตรวจงานเขียน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจงานเขียนที่ละเอียดมาก ซึ่งผู้ตรวจต้องตัดสินงานเขียนทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่ต้องการได้หรือไม่ ถ้าได้แสดงว่าผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูลเรียบเรียงเรื่องราว โดยการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลาย ๆ ส่วนสอดคล้องกัน ซึ่งวิธีการใช้ ESL Composition Profile ในการประเมินการเขียนมีเกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language use)	25 คะแนน
5. กลไกการเขียน (Mechanics)	5 คะแนน

สำหรับการให้คะแนนการเขียน ผู้ตรวจอาจใช้แนวทางดังนี้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
เนื้อหา	27-30	ดีมาก – ยอดเยี่ยม	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างดี เขียนได้ใจความอย่างต่อเนื่อง สมเหตุสมผล เนื้อหามีความสัมพันธ์กับหัวเรื่องที่ให้เขียน
	22-26	ปานกลาง – ดี	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนบ้าง เขียนพอได้ใจความ เนื้อหาส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวเรื่องที่ให้เขียน แต่ขาดรายละเอียด
	17-21	อ่อน – พอใช้	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัดเขียนได้ความน้อย ไม่สามารถขยายความได้
	13-16	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนเลย เขียนไม่ตรงหัวเรื่องหรือประเมินไม่ได้เลย
การเรียบเรียงเรื่องราว	18-20	ดีมาก – ยอดเยี่ยม	เขียนได้สละสลวยแสดงความคิดเห็นชัดเจน และมีเหตุผลมาสนับสนุน สามารถเรียบเรียงความคิดได้ดี ประมวลความคิดอย่างสมเหตุผล แสดงเนื้อหาความคิดอย่างต่อเนื่อง
	14-17	ปานกลาง – ดี	บางครั้งความคิดไม่ต่อเนื่องประมวลความคิดได้ไม่ดีนักแต่ยังจับใจความสำคัญได้ ไม่ค่อยมีรายละเอียดมาสนับสนุนมากนัก เขียนแบบมีเหตุผลแต่ขาดการลำดับความคิด
	10-13	อ่อน – พอใช้	เขียนได้ไม่ดีนัก ความคิดสับสนไม่ต่อเนื่อง
	7-9	อ่อนมาก	เขียนไม่รู้เรื่อง ไม่มีการประมวลความคิดหรือเขียนน้อยมาก จนประเมินไม่ได้
คำศัพท์	18-20	ดีมาก – ยอดเยี่ยม	ใช้คำศัพท์ที่มีความหมายลึกซึ้ง เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้เหมาะสม ใช้คำศัพท์แบบมีความรู้จริง
	14-17	ปานกลาง – ดี	ใช้คำศัพท์ได้ตามความต้องการ บางครั้งใช้คำศัพท์และสำนวนไม่ถูกต้อง แต่ยังสื่อความหมายได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
คำศัพท์	10-13	อ่อน – พอใช้	ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและใช้ผิดบ่อย ๆ ไม่สามารถสื่อความได้
	7-9	อ่อนมาก	ใช้คำศัพท์ที่แปลจากภาษาแม่คำต่อคำ มีความรู้เรื่องคำศัพท์สำนวนและรูปคำน้อยมาก มีข้อมูลน้อยเกินกว่าที่จะประเมินได้
การใช้ภาษา	22-25	ดีมาก – ยอดเยี่ยม	ใช้รูปประโยคแบบซับซ้อนได้ดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาการใช้กาล รูปนาม พหูพจน์ การเรียงลำดับคำ คำนำหน้านาม คำสรรพนาม และบุพบท
	18-21	ปานกลาง – ดี	ใช้รูปประโยคได้ถูก แต่เป็นประโยคแบบง่าย ๆ มีข้อผิดพลาดน้อย ในเรื่องโครงสร้างของประโยค มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนามพหูพจน์ การเรียงลำดับคำ และหน้าที่ของคำนำหน้านาม คำสรรพนาม และบุพบทแต่ข้อผิดพลาดเหล่านี้ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน
	11-17	อ่อน – พอใช้	มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่องโครงสร้างของประโยค พบข้อผิดพลาดบ่อยในเรื่องการใช้รูปปฏิเสธ ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา การใช้กาล รูปนามพหูพจน์ การเรียงลำดับคำ และหน้าที่ของคำนำหน้านาม คำสรรพนามและบุพบทและเขียนเป็นช่วง ๆ โดยเว้นคำข้อผิดพลาดมีมากจนจับความไม่ได้
	5-10	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของประโยค พบแต่ที่ผิดสื่อความไม่ได้ มีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับความสามารถ	เกณฑ์
กลไก การเขียน	5	ดีมาก – ยอดเยี่ยม	มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียนดี มีข้อผิดพลาดน้อยมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็ก และการขึ้นย่อหน้า
	4	ปานกลาง – ดี	พบข้อผิดพลาดในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็กและการขึ้นย่อหน้าเป็นบางครั้ง แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน
	3	อ่อน – พอใช้	พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็ก และการขึ้นย่อหน้าเขียนลายมืออ่านไม่ออก จับความไม่ได้
	2	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของการเขียน พบข้อผิดพลาดมากในเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็ก และการขึ้นย่อหน้า เขียนลายมืออ่านไม่ออก ข้อมูลไม่เพียงพอที่จะประเมินได้

นอกจากนี้ในแต่ละระดับยังมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ตรวจจะได้ใช้คำอธิบายเหล่านี้ตัดสินว่าผู้เขียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อสารนั้น เช่น ในส่วนของเนื้อหา ถ้าผู้เขียนเขียนได้ดีในระดับดีมากถึงดีเยี่ยมนั้น หมายความว่า ผู้เขียนมีความรอบรู้ในเรื่องที่เขียนเขียนได้มีแก่นสาร โดยขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์สัมพันธ์กับหัวเรื่องที่กำหนดให้

ในการนำเกณฑ์การประเมินการเขียนไปใช้นั้น จากอบส์ (Jacobs, 1981 : 89-105) ได้ให้แนวการตรวจในแต่ละองค์ประกอบไว้ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านเนื้อหา พิจารณาจาก
 - 1.1 การมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง มีความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่เขียน เลือกใช้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้อง และมีความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหาด้วย
 - 1.2 เขียนได้ใจความ หมายถึง สามารถเขียนใจความสำคัญของเนื้อหา และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจน สามารถแสดงออกถึงรายละเอียดได้ด้วยกรอธบาย มีตัวอย่างประกอบ มีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น
 - 1.3 เขียนขยายความต่อเนื่อง หมายถึง สามารถเขียนขยายหัวข้อเรื่องออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการเปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ
 - 1.4 เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง ข้อมูลที่นำมาเขียนถูกต้องชัดเจนตรงกับหัวข้อเรื่อง ปราศจากข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่อง
2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก
 - 2.1 เขียนได้สละสลวย หมายถึง การแสดงความคิดสั้นไปหลังจากความคิดหนึ่งไปยังอีกความคิดหนึ่ง มีการกล่าวนำและสรุป เลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยคที่สามารถขยายใจความของเรื่องและสามารถเชื่อมความคิดถึงกันทั้งภายในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า
 - 2.2 แสดงความคิดชัดเจนประกอบด้วยเหตุผล หมายถึงการแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่องและสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง ประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าสนับสนุนและอยู่ในขอบเขตหัวข้อเรื่อง
 - 2.3 ความกะทัดรัด หมายถึง การแสดงความคิดตรงจุด กระชับตลอดเรื่องโดยไม่ออกนอกถ่วงนอกทาง
 - 2.4 เรียบเรียงความคิดดี หมายถึง สามารถแสดงความสัมพันธ์กันของความคิดอย่างชัดเจนทั้งความคิดในย่อหน้าและความคิดที่เชื่อมต่อย่อหน้า
 - 2.5 ลำดับความสมเหตุสมผล หมายถึง สามารถลำดับเหตุผลได้ถูกต้อง มีพัฒนาการทางการใช้เหตุผล
 - 2.6 ความต่อเนื่อง หมายถึง แต่ละย่อหน้า แสดงถึงจุดประสงค์เดียวและต่อเนื่องกันตลอดเรื่อง

3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง มีการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้องตรงกับความคิดที่ต้องการแสดงออก สามารถเลือกสรรถ้อยคำเพื่อนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องตรงกับตำแหน่งหน้าที่ของคำ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท เลือกใช้คำเหมือน คำตรงข้าม ได้ถูกต้องกับความหมาย ใช้คำได้หลายระดับความหมายในการแสดงความคิด

3.2 สื่อความหมายชัดเจน หมายถึง ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับเรื่อง เหมาะสมกับระดับผู้อ่าน ตรงกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง ใช้คำเข้าใจง่ายและเป็นที่ยอมรับ และสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความประทับใจ

4. องค์ประกอบทางด้านการใช้ไวยากรณ์ พิจารณาจาก

4.1 การใช้รูปประโยคในการเขียน หมายถึง ประโยคที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นประโยคซับซ้อนหรือประโยคแบบง่าย ๆ จะมีรูปแบบที่สมบูรณ์ สามารถใช้ประโยคซับซ้อนได้ดี ใช้คำขยายได้ถูกต้อง วลีและประโยคขยายเหมาะสมกับหน้าที่ และวางไว้ในตำแหน่งที่ถูกต้อง मुखประโยคและอนุประโยคเชื่อมกันโดยการใช้สันธานอย่างถูกต้อง มีการใช้คำสรรพนามได้อย่างถูกต้องกับคำนามที่ใช้แทน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ประธานกับกริยา คำนามกับลักษณะนาม คำกริยากับคำวิเศษณ์

5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก

5.1 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การเขียน หมายถึง สามารถสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน มีการแสดงความคิดที่ต่อเนื่องจากย่อหน้าหนึ่งไปยังอีกย่อหน้าหนึ่ง

5.2 ลายมือ หมายถึง ลายมืออ่านง่าย ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ ประเมินความสามารถในการเขียนเป็นระดับความสามารถและประเมินเป็นระดับคะแนน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศไทย

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง กลวิธีการเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษโดยตรง แต่มีงานวิจัยที่ ศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนองานวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 1) งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา 2) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ 3) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

พัชรพร เขียวรีนรมย์ (2536 : 108 – 110) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง กลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 411 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนที่ผู้วิจัยดัดแปลง จาก Strategy Inventory for Language Learning (SILL) : Version 7.0 (ESL/EFL) ของ รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ใช้กลวิธีการเรียน ภาษาทั้ง 6 ด้าน ในระดับปานกลาง กลวิธีในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษา อังกฤษ แต่กลวิธีในการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

อัญชติ ประวิตรานุรักษ์ (2537 : 137 – 139) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 547 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดัด แปลงมาจากแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา ของ โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และแมรี แมกโกรที และแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง และมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ผ่าน เกณฑ์ขั้นต่ำ และกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

สมบัติ สิริคองคาสกุล (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่ต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สุนันท์ นุชสงค์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้สำหรับการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันราชภัฏกลุ่มพุทธชินราช ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้สำหรับการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำรวมทั้งนักศึกษาชายหญิงมีกลวิธีการเรียนรู้สำหรับการเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาทั้งหมดใช้กลวิธีการเขียนค่อนข้างน้อย

อาภาภรณ์ จินดาประเสริฐ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาการพัฒนาการกลวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 67 คน รูปแบบการทดลองที่ใช้ คือ รูปแบบที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของการใช้กลวิธีการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดเห็นต่อประโยชน์ของการใช้กลวิธีการเรียนสูงกว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองทั้งหมดมีความเห็นว่า การฝึกกลวิธีการเรียนรู้อังกฤษเป็นสิ่งที่ดี และมีประโยชน์อย่างมากต่อการพัฒนากระบวนการเรียน และการพัฒนาความสามารถทางภาษาทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละ 97 ของผู้เรียนตั้งใจที่จะนำเอากลวิธีการเรียนที่ได้รับการฝึกไปใช้ด้วยตนเองต่อไป

นองศิริ โชติรัตน์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษากลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับสูงและต่ำ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงมีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงมีการใช้กลวิธีการเขียนภาษาอังกฤษในเกือบทุกกลุ่ม (ยกเว้นกลุ่ม Affective) สูงกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

กาญจนา จงอุตสาห์ (2531 : 61) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 330 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามระดับพฤติกรรมการพูด 5 ชั้น ของรีเบคคา เอ็ม วาเล็ค และ เรอเน เอส ดิสติก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับขั้นที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไก แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก

ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2532 : 58) ได้ทำการวิจัยระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 330 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามระดับพฤติกรรมการพูด 5 ชั้นของรีเบคคา เอ็ม วาเล็ค และเรอเน เอส ดิสติก ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไก แสดงว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก

พรศรี ใจงาม (2534 : 58) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 320 คน เป็นนักศึกษาชาย 160 คน หญิง 160 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

รุ่งดาว จารุภูมิ (2541 : 66) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมที่แตกต่างกัน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเลขานุการ จำนวน 72 คน โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในลักษณะกิจกรรม 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมการสัมภาษณ์ และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ ในแต่ละกิจกรรมประกอบด้วยข้อสอบ 3 ชุด ตามหัวข้อ

เรื่อง คือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์สูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ

3) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

รสริน วรรณะภัก (2530 : 114 – 115) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ด และ เรอเน เอส ดิสติก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้

ศิริพร พัวพันธ์ (2531 : 109 – 110) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 1,380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของ รีเบคคา เอ็ม วาเล็ด และ เรอเน เอส ดิสติก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้

สุภาณี ชินวงศ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ ความสามารถทางภาษา ความรู้ภูมิหลัง และประเภทของงานเขียน นอกจากนี้ระดับความสามารถทางภาษามีผลต่อชนิดและปริมาณของข้อผิดพลาดในงานเขียน งานวิจัยนี้ได้เสนอว่าในการสอนทักษะการเขียนงานเชิงวิชาการควรเน้นการสอนไวยากรณ์ และคำศัพท์ควบคู่ไปกับการสอนกระบวนการคิดและกระบวนการเขียน ควรมีการผสมผสานระหว่างการสอนแบบเน้นผลงาน และการสอนแบบเน้นกระบวนการ ควรให้นิสิตฝึกฝนทั้งการอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านเนื้อหาและฝึกการเขียนทั้งในและนอกชั้นเรียน

นิธิตา อติภัทรนันท์ (2544: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาการวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ ความสามารถในการเขียนสื่อสาร ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และศึกษาปัญหาและอุปสรรคทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปแกรมมวิทช์ – คณิต ในโรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ และ โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 89 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม 2 ชุด แบบทดสอบการเขียน แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการเขียนเรียงความ และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนร้อยละ 56.71 มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนในระดับปานกลางถึงดีมาก ร้อยละ 42.69 มีความสามารถในการเขียนสื่อสารในระดับปานกลางถึงดีมาก โดยเฉลี่ยข้อผิดพลาดต่อคนต่อหน่วยในประเภทของคำจะสูงที่สุด และพบว่าการขาดความรู้ คำศัพท์ และไวยากรณ์รวมถึงการขาดการฝึกเขียนเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเขียน

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างประเทศที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว และสามารถสรุปเป็นหัวข้อได้แก่ 1) งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษา 2) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 3) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

1) งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

1.1 งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาโดยใช้เครื่องมือในการวิจัยคือ Strategy Inventory for Language Learning (SILL, Oxford, Version 7.0) ได้แก่

1.1.1 งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่มาจากประเทศแถบทวีปเอเชีย

อาร์ แอล ออกซ์ฟอร์ด, วี ทาบอท และจี ฮอเลค (R. L. Oxford, V. Talbott, and G. Halleck, 1990) ได้ ใช้แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 กับนักศึกษาจำนวน 43 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใน Pennsylvania State University กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวเอเชีย (ญี่ปุ่น จีน เกาหลี ไทยและเวียดนาม) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีด้านสังคม กลวิธีเมตาดาออกนิตี

กลวิธีด้านความรู้ความจำและกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาในระดับสูง และใช้กลวิธีด้านจิตใจและกลวิธีด้านความจำในระดับปานกลาง

วี ฟิลลิปส์ (V. Phillips, 1990, 1991) ได้ใช้ แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 กับ นักศึกษาชาวเอเชีย จำนวน 141 คน (ญี่ปุ่น จีน เกาหลี อินโดนีเซียและไทย) ที่ศึกษาภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่สองในมหาวิทยาลัย 7 แห่งในอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีเมตาคอกนิทีป กลวิธีด้านสังคมและกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาในระดับสูงและใช้กลวิธีด้านความรู้ ความคิด กลวิธีด้านจิตใจและกลวิธีด้านความจำในระดับปานกลาง

พี มัลลินส์ (P. Mullins, 1992) ได้ใช้ แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 กับนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 110 คน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตใช้กลวิธีการ ชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา กลวิธีด้านความรู้ความคิดและกลวิธีเมตาคอกนิทีปในระดับสูง และ ใช้กลวิธีด้านสังคม กลวิธีด้านจิตใจและกลวิธีด้านความจำในระดับปานกลาง คะแนนการสอบเข้า มหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางลบกับกลวิธีด้านจิตใจคะแนนเฉลี่ยและการสอบวัดระดับมีความสัมพันธ์ กับกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาและ GPA มีความสัมพันธ์กับกลวิธีเมตาคอกนิทีป

เจ โอห์ (J. Oh, 1992) ได้ใช้แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 ที่แปลเป็นภาษา เกาหลีกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยปูซาน จำนวน 59 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีเมตาคอกนิทีปในระดับสูง ใช้กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา กลวิธีด้านจิตใจ กลวิธีด้านสังคม และกลวิธีด้านความรู้ความคิดในระดับปานกลาง และใช้กลวิธีด้านความจำในระดับต่ำถึงปานกลาง

ไพ-ยิ นาทาลี กู (Pei – Yi Natalie Ku, 1996 : 3030 – A) ได้ใช้แบบวัดกลวิธีการ เรียนรู้ภาษา SILL 7.0 เพื่อ ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนชาวไต้หวันจำนวน 904 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย และระดับ วิทยาลัยผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษามากที่สุด และใช้กลวิธี ด้านจิตใจน้อยที่สุด การใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดและกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษามี ผลทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษา ตัวแปรที่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธี คือ แรงจูงใจ ระดับ ความสามารถ เพศและระดับการศึกษา

เกลน วาร์ดัน (Glenn Wharton , 1997 : 59 – 02A) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 678 คน ที่ศึกษาวิชาต่าง ๆ ที่ใช้สองภาษา ในสถานการณ์ที่มีการใช้ภาษาหลายภาษา (Bilingual subjects in a multilingual setting) ในประเทศสิงคโปร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ Strategy Inventory for Language Learning (SILL 7.0) ของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) จำนวน 80 ข้อ และแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลัง ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนภาษาที่เก่งใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษามากกว่าผู้ที่ไม่เก่ง เพศชายใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษามากกว่าผู้หญิง กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษา

ดอง โฮ กัง (Dong Ho Kang, 1997 < root@thailis.web.uni.net.th >) ได้ใช้แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 เพื่อสำรวจการใช้กลวิธีของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาของเกาหลี ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน นักเรียนเกรด 7, 8, 9 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดและกลวิธีเมตาคอกนินิที่เพิ่มขึ้นตามลำดับชั้น นักเรียนเกรด 9 ที่เก่งจะใช้กลวิธีมากกว่านักเรียนที่อ่อน เพศไม่มีผลต่อการใช้กลวิธี การใช้กลวิธีขึ้นอยู่กับประเภทของงานเช่นนักเรียนใช้กลวิธีการจำในการเรียนคำศัพท์ ใช้กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาในการฟังหรืออ่าน ใช้กลวิธีเมตาคอกนินิที่ในการฟังและเขียน นักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีที่ไม่ใช่กลวิธีการสื่อสาร เช่น การกล่าวซ้ำ การแปล การจำ

1.1.2 งานวิจัยที่ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่มาจากประเทศแถบทวีปอื่น

เจ เอ็ม กรีน (J.M. Green, 1991) ใช้แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 กับนักศึกษามหาวิทยาลัยของเปอร์โตริโก Mayaguez จำนวน 213 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีเมตาคอกนินิที่สูงสุด และใช้กลวิธีด้านสังคม ความรู้ความคิด การชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา กลวิธีด้านจิตใจและความจำในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะใช้กลวิธีมากกว่านักศึกษามีความสามารถทางภาษาดำ แต่นักศึกษามีความสามารถทางภาษาในระดับกลางจะใช้กลวิธีมากกว่าผู้ที่มีความสามารถสูงและต่ำ เพศหญิงจะใช้กลวิธีมากกว่าชาย โดยเฉพาะกลวิธีเมตาคอกนินิที่และกลวิธีด้านสังคม

เอ็น ทูบา (N. Touba, 1992) ใช้แบบวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 ซึ่งแปลเป็นภาษาไทย อาราบิกกับนักศึกษาชาวอียิปต์จำนวน 500 คน ซึ่งกำลังจะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวอียิปต์ใช้กลวิธีเมตาคอกนิตีปและกลวิธีด้านความจำสูงสุดและใช้กลวิธีด้านความรู้ความ คิดต่ำสุด

เจ เอ็ม กรีน และ อาร์ แอล ออกซ์ฟอร์ด (J. M. Green and R. L. Oxford, 1993) ใช้แบบวัด กลวิธีการเรียนรู้ภาษา SILL 7.0 กับนักศึกษามหาวิทยาลัยของเปอร์โตริโก Mayaguez จำนวน 374 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถทางภาษามีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธี ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูง ใช้กลวิธีบ่อยกว่า ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาดำ เพศหญิงใช้กลวิธีบ่อยกว่าเพศชาย

1.2 งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน โดยใช้เครื่องมืออื่น ๆ

เจ เอ็ม อาลิเวห์ (A. M. Aliveh, 1989) ใช้วีดิโอเทปในการสังเกตวิธีการสื่อสารของนักศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชาวอียิปต์ จำนวน 30 คน ซึ่งก่อนการสอนกลวิธี นักศึกษาใช้กลวิธีอย่างจำกัด แต่หลังจากได้รับการสอนการฝึกหัดเกี่ยวกับกลวิธี นักศึกษาใช้กลวิธีหลากหลายเพิ่มขึ้น

ไมเคิล โอ มัลลีย์ แอนนา อูล ซาโมทและลิซา คัพเพอร์ (Michael O' Malley, Anna Uhl Chamot, and Lisa Kupper, 1989) ใช้การสัมภาษณ์แบบ think – aloud เพื่อสำรวจกลวิธีของนักเรียนชาว ฮิสปานิก จำนวน 11 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการฟังสูงจะใช้กลวิธีแบบ top – down (ฟังประโยค) ในขณะที่นักเรียนที่ขาดประสิทธิภาพในการฟังจะใช้กลวิธี bottom – up (ฟังทีละคำ)

เอ. เอส. ซี ชาง (A.S.C. Chang, 1989, 1990) ใช้ Biggs' Learning Process Questionnaire เพื่อสำรวจการใช้กลวิธีของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมในสิงคโปร์ งานวิจัยแรกใช้กลุ่มตัวอย่าง 495 คน งานวิจัยหลังใช้ 1,165 คน ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ การตรวจสอบคำตอบอย่างรอบคอบ การใช้ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ ในการฝึกฝน และการขีดเส้นใต้คำสำคัญ กลวิธีที่นักเรียนไม่ค่อยใช้คือ การเขียนสรุปความและการอภิปรายกลุ่ม

จูดิท อี ลีสกิน กาสพาโร (Judith E. Liskin – Gasparo, 1996 : 317 – 330) ได้ทำการศึกษการใช้กลวิธีการพูดอ้อมค้อมของผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดระดับกลางและสูงตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปนในวิทยาลัยของประเทศสเปน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการจัดสอบด้วยแบบสัมภาษณ์ Oral Proficiency Interviews (OPIs) และประเมินความสามารถในการพูดด้วยเกณฑ์การประเมินของ ACTFL จากนั้นจึงแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็นกลุ่มกลาง 13 คน และกลุ่มสูง 17 คน และวิเคราะห์หากลวิธีที่ผู้เรียนในแต่ละระดับใช้ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนระดับสูงใช้กลวิธีที่มีพื้นฐานภาษาที่หนึ่งมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มมีการใช้กลวิธีประเภทการพูดอ้อมค้อมในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

นามยู พาร์ค (Namkyo Park , 1997 : 59 – 04A) ได้ศึกษานักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอย่างไรบ้าง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย Kansas จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีแบบสอบถามภูมิหลัง และการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาใช้กลวิธีประเภทสังคมมาก เพศไม่มีผลต่อการใช้กลวิธี และได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรจะได้จัดให้ผู้เรียนได้เรียนเกี่ยวกับกลวิธี เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ และการวัดความสามารถทางภาษาของผู้เรียนต้องวัดความสามารถในการสื่อสาร

แพทริเซีย เอส กุนท์ซ (Patricia S Kuntz , 1999 < root@thailis.web.uni.net.th >) ได้ใช้แบบสำรวจกลวิธีการเรียนรู้ภาษา และแรงจูงใจส่วนบุคคลในการเรียนภาษา ทักษะติดต่อภาษา และวิธีการเรียนกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจำนวน 447 คน ที่มีอายุระหว่าง 11 – 18 ปี (ชาวฝรั่งเศส เยอรมัน ลาติน และสเปน) ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา

1.3 งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษาและตัวแปรต่าง ๆ

แน – ดอง ยัง (Nae – Dong Yang, 1993 : 2722 A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษากับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 505 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม Beliefs about Language Learning Inventory ของ โฮร์วิทซ์ แบบสำรวจ Strategy Inventory for

Language Learning ของ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด และ แบบสอบถาม Individual Background Questionnaire ซึ่งแปลเป็นภาษาจีน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนมากมีทัศนคติในทางบวกและใช้กลวิธีการจดเซยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาบ่อยที่สุด ใช้กลวิธีประเภทความจำและความรู้ความคิ่่น้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษากับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา และความเชื่อในการเรียนภาษาด้านการพูดมีความสัมพันธ์กับการใช้กลวิธีในการฝึกพูดอย่างมีแบบแผน

ยูทาเกะ ทามาตะ (Yutaka Tamada, 1996 < [root@thailis web.uni.net.th](mailto:root@thailis.web.uni.net.th) >) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านบุคลิกภาพ และการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาปี 3 ชาวญี่ปุ่นจำนวน 24 คน ที่เรียนในประเทศอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า เพศ แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ต่อการเลือกใช้กลวิธี แต่วิชาเอก บุคลิกภาพ และความสามารถทางภาษาไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกใช้กลวิธี

คริสติน ลาโลน (Christine Lalone , 1998 : 36 – 04) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาและความสัมพันธ์กับการทดสอบความสามารถทางภาษา ของกลุ่มตัวอย่าง 22 คน ที่เรียน six-week English Immersion Programme เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ Strategy Inventory for Language Learning by Oxford (1986, 1990 a & b) Michigan Test of English Language Proficiency (MTELP) และ Listening Comprehension Test ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่าง SILL กับความสามารถทางภาษา เพศไม่มีความแตกต่างในการใช้กลวิธี มีความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษากับการใช้กลวิธี

ซุง วู กัง (Sungwoo Kang 1999 : 60 – 09A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษา และความสามารถทางภาษาของนักศึกษาชาวเอเชียจำนวน 598 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกา และแคนาดา โดยใช้แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ภาษาวัดความสามารถทางภาษาโดยใช้ Institutional Testing Program Test of English as a foreign Language (ITP TOEFL) ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษา

ชานมา – แฟรงค์ ชาง และเซงฮุย – ซินดี ฮวง (Shanmao – Frank Chang and Shenghui – Cindy Huang, 1999 < [root@thailis web.uni.net.th](mailto:root@thailis.web.uni.net.th) >) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการ

เรียนภาษากับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา ชาวไต้หวันจำนวน 46 คน ในระดับปริญญาตรี และโท ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในชั้นสูง ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ในอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจและกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจ (ภายใน, ภายนอก) นักศึกษาใช้กลวิธีการจดจำข้อบกพร่องในการใช้ภาษามากที่สุด

2) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

โมฮัมเหม็ด อัสซาด อลัม (Mohammed Assad Alam, 1986 : 2060-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาถึงผลของการทดลองสอน 3 รูปแบบที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับแปดในประเทศสเปน กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชายซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมาเป็นเวลา 1 ปี โดยมีอายุเฉลี่ย 14-15 ปี จำนวน 10 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มเป็นนักเรียนต่างโรงเรียนกัน กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม กลุ่มที่ 2 ให้ท่องจำและฝึกปฏิบัติ กลุ่มที่ 3 ให้การเสริมแรง และกลุ่มที่ 4 ให้ท่องจำและฝึกปฏิบัติแบบประนีประนอมทั้งให้การเสริมแรงผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ 2, 3, และ 4 มีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้นโดยที่กลุ่มที่ 4 นั้นมีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุดหลังการทดลอง 6 สัปดาห์

คาร์ลิล อิซซา บาร์ฮูม (Khalil Issa Barhoum, 1986 : 3703-A) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศจอร์แดนจำนวน 50 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์การให้ระดับคะแนนของ FSI Oral Proficiency Testing Scale ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่อ่อนมาก ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นให้คำนึงถึงวิธีสอน ระดับความสามารถของครู และหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอน

ชาร์ล ดับบลิว สแตนฟิลด์ (Charles W. Standfield, 1990 : 20) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ในการกระตุ้นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่เรียกว่า สถานการณ์จำลองในการสัมภาษณ์เพื่อกระตุ้นความสามารถในการพูด (Simulated oral proficiency interview) ซึ่งอยู่ในรูปของแบบสอบถามเป็นการบันทึกเทป ประกอบด้วย 6 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นคำถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว

ตัว สามส่วนต่อมาผู้ทดสอบจะต้องพูดจากภาพ และอีกสองส่วน ผู้ทดสอบจะพูดจากหัวเรื่องหรือสถานการณ์ที่เลือก ผลการวิจัยพบว่า SOPI เป็นเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงในการประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้

โซเฟีย โซลิวกา (Zofia Cholewka, 1995 : 129-146) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของความสัมพันธ์ในกิจกรรมต่อความสามารถในการพูด ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ กิจกรรมที่นักศึกษาค้นเคย กับกิจกรรมที่นักศึกษาไม่ค้นเคย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ได้จากการทำแบบสอบที่ใช้กิจกรรมที่นักศึกษาค้นเคยของนักศึกษา มีความแตกต่างกับความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ทำแบบสอบที่ใช้กิจกรรมที่นักศึกษาไม่ค้นเคยอย่างมีนัยสำคัญ

3) งานวิจัยที่ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

เอ เอ็น แอปเปิลบี และคณะ (A.N. Applebee et. al, 1990 : 21) ได้รายงานผลการวิจัยของ The NAEP ในปี 1986 ซึ่งทำการศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นนักเรียนระดับ 4, 8 และ 11 จำนวน 90 คน ความสามารถในการถ่ายทอดงานเขียนออกมาของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนประเภทต่าง ๆ จำนวน 4 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับ 4, 8 และ 11 เพศหญิงและเพศชาย มีความสามารถในการถ่ายทอดงานเขียนแตกต่างกัน โดยเพศหญิงสามารถถ่ายทอดงานเขียนออกมาได้ดีกว่าเพศชาย

จานิส ลี สคิลเลอร์ (Janis Lee Schiller, 1990 : 2883-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างกระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งด้านคำศัพท์ และการใช้ภาษาของผู้ใหญ่ซึ่งพูดภาษาอารบิก และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 5 คน ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเขียนและการรับรู้เกี่ยวกับการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง หลังจากนั้นให้ตัวอย่างประชากรเขียนเรียงความโดยพูดสิ่งที่เขียนออกม้าง ๆ ทั้ง 2 ภาษา ภาษาละ 2 เรื่อง ในขณะที่ตัวอย่างประชากรพูดเรื่องราวออกมา ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเขียนแล้วบันทึกไว้ทั้งหมด หลังจากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเขียนเรียงความของผู้เขียน 4 คน ไม่มีความแตกต่างกัน มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบการเขียนนั้น แตกต่างกันไปในแต่ละคน

แต่มีการใช้พฤติกรรมบางพฤติกรรมเหมือนกัน และรูปแบบการเขียนที่ใช้ในภาษาที่หนึ่งได้ถูกนำมาใช้ในภาษาที่สองด้วย

คาเรน มิเชล แคนเนียด (Karen Michele Daniel, 1994 : 38) ได้ศึกษาผลของตัวแปร 46 ตัว ที่มีต่อความสามารถในการเขียน โดยวิเคราะห์จากตัวอย่างงานเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 775 คน ตลอดช่วงเวลา 3 ปี ผลการศึกษาพบว่า อายุ เพศ และเชื้อชาติ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน สถานะทางเศรษฐกิจมีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีอายุน้อยมากกว่านักเรียนที่มีอายุมาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรทำนายความสามารถในการเขียนได้ดีตัวหนึ่งแต่ในบรรดาตัวแปรทั้งหมด พบว่าความสามารถในการอ่านเป็นตัวแปรที่ทำนายความสามารถในการเขียนได้ดี

โซย้ง ลี (Soyoung Lee, 1995 : 0652-A) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ Cloze test เพื่อทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเกาหลี กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 129 คนเข้ารับการทดสอบแบบ Cloze test และ Essay test และใช้แบบทดสอบ College Scholastic Ability Examination ผลการวิจัยพบว่า ทั้ง Cloze test และ Essay test สามารถใช้วัดความสามารถทางภาษาไม่ต่างกัน และการใช้ Cloze test จะช่วยทำนายความสามารถในการเขียนของนักศึกษาได้ดีขึ้นกว่าการใช้ College Scholastic Ability Examination เพียงอย่างเดียว